

SCHAAK

The background of the cover features a chessboard with a knight and a king piece in focus. The lighting is dramatic, with a strong blue and purple hue. The chessboard is partially visible, showing the squares and the pieces. The knight is in the foreground, and the king is slightly behind it. The overall mood is mysterious and strategic.

DIRK HERMANS

ROMAN OVER EEN SAMENZWERING TEGEN BELGIË

SCHAAK

Roman over een samenzwering
tegen België

Mediapartner

Concentra[|]MEDIA

Eerste druk: © 2011 DIRK HERMANS

ISBN: 9789491220

Uitgeverij: Vertelpunt Uitgevers – www.vertelpuntuitgevers.be

omslagfoto & ontwerp: Patrick Smeets (PSM)

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, USB of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wil je meer weten over Vertelpunt Uitgevers of heb je zelf een verhaal dat je wil uitgeven? Ga naar www.vertelpuntuitgevers.be.

Dirk HERMANS

SCHAAK

Roman over een samenzwering
tegen België

Dit boek is opgedragen aan Josie, mijn vrouw en aan Joris en Marijke, mijn kinderen die de wondere wereld bevolken waarin ik mijn hobby van het schrijven mag uitoefenen. En aan Guus, mijn eerste kleinkind dat het leven nog mooier maakt dan het al was.

Ook dank aan Jan Geelen, Isabelle Berghs, Nathalie Gabriëls en Brigitte Blansaer die met hun kritische blik en ter zake doende opmerkingen ervoor zorgden dat dit boek beter werd dan het was.

Ik draag dit boek ook – en opnieuw – op aan alle dokters en verpleegkundigen van het Ziekenhuis Maas en Kempen in Maaseik en het transplantatieteam en de verpleegkundigen van het Ziekenhuis Gasthuisberg in Leuven die er samen voor gezorgd hebben dat ik er nog ben en dit boek überhaupt heb kunnen schrijven. In bijzonder Brigitte en Kathleen die voor eeuwig mijn bewaarengelen zullen blijven.

En last but not least dank ik mijn engelbewaarder. Hij kwam in mijn vorig boek “Help! Mijn engelbewaarder wil met brugpensioen”, al uitvoerig aan bod en voor lezers die ook dat boek gelezen hebben kan ik zeggen dat hij (zij?!) uiteindelijk toch niet op brugpensioen is gegaan en nog steeds de handen vol heeft om mij hier in dit ondermaanse te houden.

Deze roman bevat enkel fictie. Iedere gelijkenis of overeenkomst met bestaande personen is louter toevallig.

Deze roman moet gelezen worden tegen het licht van wat zich afspeelde in de tweede helft van de jaren tachtig, toen België in de greep zat van de angst. De Bende van Nijvel moordde er niets ontziend op los, de CCC lanceerde een bommencampagne die het land een hele tijd in zijn greep hield en in de voetbalstadions heerste een ware oorlog tussen de harde supporterskernen.

Politici vonden hier amper een antwoord op en toen de Roze Balletten aan het licht kwamen (seksfeestjes waarbij ook minderjarigen aanwezig waren en die zouden gediend hebben om politici, topambtenaren en hoge rijkswachtofficiëren onder druk te zetten), bestond bij velen de overtuiging dat er sprake was van een samenzwering tegen België. De Roze Balletten werden na onderzoek echter afgedaan als pure verzinnsels. De link tussen de oprichter van de CCC en de staatsveiligheid is echter nooit helemaal weerlegd en de Bende van Nijvel blijft tot op vandaag een mysterieuze zaak waarover nog steeds een waas van geheimzinnigheid ligt en die nog altijd niet is opgelost.

Het internet stond in zijn kinderschoenen, e-mail was nog niet tot het brede publiek doorgedrongen en gsm's waren eerder autotelefoons en enkel weggelegd voor zakenmensen en politici.

Dé muziekdrager was nog het vinyl. De cd was nog maar net in opkomst.

Jonge mensen die dit boek lezen vinden het misschien ongelofelijk, maar ja, er bestond een wereld voor cd's, dvd's, blue ray, internet, e-mail, sms en Facebook. En hij was nog niet zo slecht. Als er die spanning niet geweest was. Die angst voor ...

1.

In achterkamertjes werd al jaren druk gediscussieerd en gepland. Maar de tijd van discussiëren was voorbij, actie was dringend noodzakelijk. De contacten waren gelegd. Personen op sleutelposities waarvan men wist dat ze zekere sympathieën koesterden, waren benaderd. Budgetten waren gezocht en gevonden en de strategieën waren tegen het licht gehouden op haalbaarheid, tijdsverloop, oorzaak en gevolg.

Elders mousseerde de samenleving. Er ontstond stilaan een cocktail van ontevredenheid, woede, maatschappelijke blindheid en rassenhaat die gevoed werd door het DPV (Diets Politiek Verbond), een partij die van ontevredenheid aan elkaar hing. Een partij ook wiens bindmiddelen angst en agressie waren en die geleid werd door een demagoog die zijns gelijke slechts moest erkennen in een kleine, kreupele voorganger in de jaren dertig en veertig. Het opzet was even simpel als geniaal. De marketing was zoals die in nazi Duitsland briljant en de tijdsgeest was rijp voor het openbarsten van deze puist op de huid van de samenleving.

Het kapitalisme bloeide in deze woelige jaren tachtig in al zijn vormen. Donkerblauw liberalisme tekende het politieke landschap. Winstcijfers, aandelenkoersen en dividenden regeerden het economische leven. De tweede oliecrisis en de recessie die daarvan het gevolg was, troffen slechts de minder gegoeden en zorgden voor menselijke drama's.

In Oost-Europa kwam het communisme – ooit dé dam tegen het blinde kapitalisme – steeds meer onder druk te staan.

In de voetbalstadions regeerden de X-sides. Harde, ruige vechtersbazen die van de tribunes en de stadionomgeving hun strijdtoneel hadden gemaakt om naast de wedstrijd op het veld zelf, een veel bloediger duel uit te vechten. De clubs van hardleerse vechtersbazen waren oncontroleerbaar en de ordehandhaving kostte de gemeenschap zodanig veel geld dat diverse burgemeesters besloten om risicowedstrijden af te gelasten. Vaders weigerden om hun zonen nog langer mee te nemen naar hét volksvermaak van weleer.

De stemming in de straten werd grimmiger. De roep om meer en hardhandiger politioneel optreden werd langs alle kanten luider.

‘Meer blauw op straat’ was koren op de molen van de DVP die alle schuld in de schoenen van de vreemdelingen schoof en ijverde voor een ‘zuiver’ Vlaanderen voor de Vlaming. Leerkrachten verzuimden om hun leerlingen de lessen voor te houden die getrokken dienden te worden uit de moderne geschiedenis. Het gevolg was dat de jeugd zich massaal wendde tot een partij wiens voorganger alle fouten al had gemaakt die een partij maar kan maken.

Het onderwijs faalde, het rechtssysteem faalde, de politici faalden eens te meer en de tijd was rijp voor actie. Hárde actie.

Gelukkig waren er ook nog gewone mensen. Al was het woord ‘gewoon’ in het geval van Rik Mallants niet echt van toepassing. Maar hij was tenminste geen Dietser of extremist. Mallants was gewoon een pathetische figuur die er in geslaagd was om van het grootste deel van zijn leven een puinhoop te maken. En het feit dat hij politiek correct was, lag er gewoon aan dat hij de tijd niet vond om daarover na te denken. Rik Mallants was gewoon ... Rik Mallants. En dat was op zich al erg genoeg, vonden veel mensen in Bree, het provinciestedje waar hij woonde.

2.

Rik Mallants dronk met smaak van zijn vijfde pils. Hij zat in de Croon, zijn stamcafé in het centrum van Bree en keek over de rand van zijn glas naar de marktdrukke. Het was bijna middag, begin september én stralend weer. Een zinderende zon stond als een overijverig gepoetste cimbaal strak aan de hemel gespannen en bescheen een bonte mengeling krioelende en bezwete huisvrouwen. Die kringelden met één oog op de uitgestalde waren en het andere op hun uurwerk als libellen tussen vis, vlees, groente- en andere linteriekramen. Spijbelende studenten verdeelden hun aandacht tussen het lief dat aan hun arm hing en de menigte waartussen ze zich met - naar marktnormen - onaangepaste snelheid bewogen. Soms botsten ze onzacht aan tegen een slenterende ouwe heer of dame die in het zicht van de eeuwigheid een zee van tijd leken te hebben.

Terwijl hij gulzig de laatste slok bier binnengoot, overwoog Mallants of hij het zich kon permitteren om op een vrijdagvoormiddag een zesde pils te bestellen. Zijn verstand zei van niet, maar Rik Mallants had het al jaren geleden opgegeven om naar zijn verstand te luisteren.

‘Jo, geef mij nog maar een blondje. Sterven moeten we allemaal en dan liefst in goed gezelschap.’

Jo grijnsde naar hem.

Hij dronk de pint gulzig uit, stond op, merkte dat hij licht zwijmelde en liet zich met een plof terug in zijn stoel vallen. Vroeger had hij bier gezwolgen met mateloze hoeveelheden. Mijn god, de vaten die hij vanzeven naar binnen gekapt had waren niet te tellen. Het was begonnen in zijn studententijd en hoeveel Smokie ook opgespeeld had, hij was van 's morgens tot 's avonds terug te vinden geweest in de studentenkroegen waar hij chapeau, kaart, flipper of kicker gespeeld had. Dat alles besproeid met het nodige vocht. Het gevolg liet zich raden: de vrij begaafde student Rik Mallants was een vogel voor de kat geweest en zowel zijn voormalige leerkrachten als zijn ouders waren mateloos ontgoocheld.

Hij rechtte zijn rug, stond op en liep een beetje onvast op zijn benen naar de deur.

De markt was intussen vrijwel leeggestroomd. Hier en daar pulkten

rondborstige en gezette vrouwen met vette vingers frieten uit een puntige frietzak. Frieten die dropen van het vet en de mayonaise en die men straks grondig zou betreuren als de weegschaal weer eens haar ongezouten mening zou zeggen. Op de vensterbank van het ASLK-kantoor zaten enkele scholieren met opengesperde mond te worstelen met een cholesterolrijke hamburger. De meeste marktkramers waren druk in de weer hun waren op te ruimen.

Snoepgoed ging terug in de glazen potten, stoffen werden terug op de rol gewikkeld, het hoogpolige tapijt waaruit een man de hele voormiddag de meest afschuwelijke vlekken in een wip verwijderd had met de nieuwste, in Duitsland ontwikkelde en ongemeen krachtige detergent, verdween in de bestelwagen en de kaas- en vishandelaars klapt hun rijdende winkels dicht en sloten de indringende geur binnen.

Lege verpakkingen, dozen, vette frietzakken, met ketchup en mayonaise besmeurde servetten bekleedden de straten met een papieren tapijt en de eerste gemeentewerkers begonnen hun wekelijks terugkerende strijd tegen een onzindelijke massa. Het centrum zag er altijd troosteloos uit na een marktdag.

Mallants schopte een kartonnen doos opzij en liep met onvaste tred naar huis. De zon was ondertussen verdwenen en een frisse bries stak op. Hij zag de zwaluwen die doorgaans rond de kerktoren zwermden, laag over de grond scheren. Het zou gaan regenen. In de verte pakten donkere wolken zich samen boven het provinciestadje. En boven Rik Mallants.

3.

Mallants' flat was niet wat je noemt een voorbeeld van een vrijgezellenflat. Zijn moeder had nooit veel invloed op hem gehad, maar één ding had ze hem met de moedermelk meegegeven: zin voor orde. Als kind had hij steeds zijn speelgoed netjes opgeruimd, op school waren zijn schriften een voorbeeld van netheid en ook tijdens zijn huwelijk had hij een gruwelijke hekel gehad aan de puinhoop die de kinderen vaak achterlieten. An was daarbij geen steun geweest, zij had een broertje dood aan opruimen en het huis lag dan ook vrijwel constant overhoop. Kledingstukken lagen her en der over de slaapkamers verspreid en niet zelden had hij zich mateloos geërgerd wanneer hij zich doorheen een berg Lego en Playmobil moest worstelen om aan zijn bureau te geraken.

De flat die hij na de scheiding betrokken had, bestond uit een inkomhal, een kitchenette, een ruime leefkamer, één slaapkamer en een badkamer mét toilet. In de kleine kitchenette bereidde hij zich een croque monsieur die hij, samen met een thermos koffie, meenam naar zijn bureau en daar gedachteloos verorberde terwijl hij de computer aanzette. Het groene scherm lichtte op en Mallants koos een file uit, terwijl hij slurpte aan de hete koffie.

Mallants was muziekjournalist. Na een mislukt universitair avontuur had hij noodgedwongen gesolliciteerd bij het Ministerie van Financiën en was aangenomen als opsteller.

Hij was toevallig in de journalistiek terecht gekomen. Na een popconcert was hij met een andere tooghanger aan het praten geslagen over popmuziek. De man in kwestie bleek eindredacteur te zijn van een of ander veredeld huis-aan-huisblad en zocht iemand die via een poprubriek het blad een beetje kon verluchten.

‘Kan je schrijven?’ vroeg hij met een ietwat stijve tong na tien pilsjes en een discussie over de maatschappelijke rol van rockmuziek.

‘Beter dan jij pinten drinken.’

‘Da's niet moeilijk, ik heb het verleerd.’

‘Ik moet het nog leren.’

‘Wat, pinten drinken?’

‘Nee sufferd, schrijven.’

‘Je kent anders het een en ander over popmuziek.’

‘Dat zal wel, ik ben er al enkele jaren intensief mee bezig.’

‘Schrijf eens iets en stuur het op.’

Zo simpel was het geweest. Het gevolg was dat Mallants een maand later iedere week een stukje inzond en holder de bolder in de popjournalistiek belandde. An had het prettig gevonden omdat de verdiensten het budget op een pittige manier aanvulden en ze zich al eens vaker een etentje of een avondje stappen konden permitteren. Vooral dat avondje stappen had bij Mallants de doorslag gegeven, plus het feit dat hij altijd al in pop geïnteresseerd was geweest en zijn extraverte natuur kirde bij het zien van zijn naam in een tijdschrift. Een jaar later schreef hij ook al voor een gespecialiseerd muziekblad en nog even later werd hij door Het Belang van Limburg aangezocht om een poprubriek uit de grond te stampen. Het gezinsinkomen steeg gevoelig, bijna recht evenredig met de wrevel die steeds vaker tussen hem en An opdook met een scheiding als uiteindelijk gevolg. De week na de scheiding had hij zijn werk bij de belastingen - iets wat hij steeds tegen zijn zin en enkel voor het geld gedaan had - opgezegd en concentreerde hij zich op een carrière als freelance popjournalist.

Het had hem intussen geen windeieren gelegd. Er waren nog enkele bladen bijgekomen waarvoor hij regelmatig artikels schreef en hij werd niet rijk, maar kon toch fatsoenlijk leven van zijn pennenvruchten. Fatsoenlijker alleszins dan sommige van zijn humanioracollega's die wél een universitair diploma behaald hadden. Mallants beschouwde dat als een kleine wraakoefening op zijn ouders die het nooit hadden kunnen verkroppen dat hij 'zijn toekomst weggegooid had'.

‘Sharon is een lief kind, maar de vraag blijft of een fraai lijf en een instant hitsong de basis kunnen vormen voor een langdurige carrière. Deze eerste cd is alleszins niet overtuigend genoeg. Mallants beëindigde zijn artikel over een opkomend tienerzangeresje en bedacht dat sommige mensen nog makkelijker hun geld verdienen dan hij. Hij bekeek het cd-hoesje. Hij betreurde de overgang van platen naar cd's - die eind jaren tachtig volop aan de gang was - een beetje. Wat hij miste aan die straalshijfjes was de platenhoes. In die kleine doosjes kon je geen fatsoenlijke hoes steken. En dat terwijl het artwork van zowel binnen- als buitenhoes een extra troef was geweest voor veel belangrijke elpees. Denk maar aan Sgt. Peppers of Sticky Fingers.

Terwijl de printer zoemde schonk hij zich een vijfde kop koffie in, verbrandde bijna zijn lippen aan de hete, lichtbruine vloeistof en zuchtte. Twaalf cd's lagen te wachten op een recensie en de deadline kwam schrikbarend naderbij. Twaalf maal vijfenveertig minuten, dat betekende... Mallants greep naar zijn rekenmachine... 540 minuten. Negen uur luisteren, een gefundeerde opinie vormen, die neerschrijven en later de cd's opnieuw beluisteren en zijn eerste indruk toetsen aan de tweede. Althans, zo had hij het vroeger gedaan. Vroeger, toen hij nog zo gek was om die hele popcarroussel ernstig te nemen en de moeite deed om iedere plaat minstens twee keer te beluisteren. Tegenwoordig volstond één keer. Als ze hem bij de eerste indruk niet konden imponeren ging de elpee/cd richting prullenbak en verkneukelde hij zich in een snierend, kwaadaardig stuk over groepen die hun geld en zijn tijd verknoeiden met het uitbrengen van klinkklare nonsens. Af en toe stelde hij zich het vak popjournalist in vraag. Maar het betaalde goed en je kon vrij vaak je benen onder tafel steken voor een gratis diner of drink. Iedere baan zou wel zijn voor- en nadelen hebben en voorlopig wogen de voordelen nog zwaar door. Hij legde de volgende plaat – een vinyl exemplaar, op de draaitafel toen de telefoon ging.

‘Rik, met Esther.’

Mallants haalde zich Ester voor de geest: klein en slank met parmantig puntende borsten. Ze had een verzorgd punkkapsel. Recht-opstaande, borstelige pieken, omrand met lange, sluikvallende blonde lokken. Haar gezicht was niet écht mooi te noemen. Ze had een wipneus, grijze ogen met brede wenkbrauwen, een pruilmondje en kleine oortjes als een muis. Maar Ester bezat een sensuele uitstraling waarvoor Mallants erg gevoelig was. Hij voelde hoe hij bij de gedachte aan haar alleen al opgewonden geraakte. Ze was promotiedame bij Records For Sale, een Engelse onafhankelijke platenfirma met een filiaal in Brussel. Mallants kon het vanaf het eerste moment dat ze elkaar ontmoet hadden, goed met haar vinden. Ze zag er vrij knap uit en had dat jonge meisjesachtige over zich dat zwaar appelleerde aan zijn nooit helemaal verdwenen puberale neigingen. Zij was nooit ingegaan op zijn avances, maar ze had hem ook nooit met zoveel woorden duidelijk gemaakt dat ze niet opgezet was met zijn toespelingen, schuine opmerkingen en quasi lummelachtige manier van doen. Ze hadden op een jaar tijd een

prettige relatie ontwikkeld die enerzijds professioneel, maar anderzijds ook vriendschappelijk was. Mallants had nooit opgehouden met haar te flirten en blijkbaar intrigeerde het hen beiden om af te wachten hoelang ze het spelletje zouden kunnen blijven spelen. Esther was spiritueel, kon ook over andere dingen praten dan over albums of bands en - dat apprecieerde Mallants nog het meest in haar - was zeer gevat in het afwijzen van zijn toenaderingspogingen.

‘Ha, mijn favoriete promotiedame.’

‘Rik, herinner je je de Radioactives nog? Ze hebben een nieuw album op de markt en ik denk dat het jou wél zal bevallen. Ik kan je een primeur bezorgen.’

‘Natuurlijk herinner ik mij The Radioactives. Hoe kan ik verdomme een band vergeten die mij bijna het leven gekost heeft?’

Mallants doelde op een erg turbulent concert dat de groep ooit in België gegeven had. The Radioactives stonden bekend om hun provocerende stageact én hun horde waanzinnig fanatieke fans. Tijdens het concert hadden zowel security- als persjongens en gasten in de frontstage als waanzinnig moeten vechten om de dranghekkens overeind te houden en als bij wonder waren er geen ernstige ongelukken gebeurd. Eén gebroken been en enkele gekneusde gezichten werden bij The Radioactives niet als ongelukken beschouwd. Mallants zélf was tijdens de worsteling zijn bril kwijtgeraakt en dacht zuur aan de 10.000 frank die hem dat gekost had.

‘Ik moet hen trouwens nog een rekening van de opticien.’

Aan de andere kant van de lijn werd het even stil.

‘Hé ja, begin daar nou weer over te zeiken Rik, je weet dat ik toen nog niet in dienst was.’

‘Ok schat, ik vergeef het de firma, maar dan enkel omwille van jouw mooie grijze ogen. Een nieuwe plaat. En een cd nog wel. Ik dacht dat de groep op sterven na dood was?’

‘Nee, John heeft enkele nieuwe leden aangetrokken en het nieuw album, Static, mag er wezen. Heus!’

‘Stuur je het op, of kom ik het halen?’

‘Kom het maar halen, je weet dat er steevast elpees verdwijnen bij de posterijen. Dan kunnen we samen nog eens een glas drinken, iets gaan eten en bijpraten. Ik moet je trouwens ook een dik dossier meegeven en wil het nog even hebben over het festivalseizoen. Een

aantal van onze groepen staan dit jaar op Belgische podia.’

‘Jij zit boordevol goede ideeën schat, vooral dat van een pint drinken bevat me wel.’

Hij hoorde Esther aan de andere kant van de lijn grinniken.

‘Ga de deur alvast maar opendoen, ik kom eraan.’

4.

De Audi Coupé snorde over de snelweg richting Brussel. Mallants vertikte het nog steeds om in Brussel te gaan wonen. Het kostte hem iedere keer een uur om van Bree naar de hoofdstad te rijden, maar dat had hij er voor over. Hij had een vrij actief sociaal leven in Bree – Mallants noemde op café gaan een sociaal leven - en dat wilde hij liever niet opgeven. Trouwens, de krant betaalde goed per kilometer zodat hij aan zijn verplaatsingen nog een schnabbel overhield. Hij leunde relax achterover terwijl zijn wagen aan 160 per uur de kilometers vrat. Een van de voordelen van de scheiding was dat hij zich een ruimere wagen had kunnen aanschaffen. An had immers een eigen inkomen en het alimentatiegeld dat hij voor de kinderen betaalde lag niet al te hoog. Een beetje trots bekeek hij het interieur van zijn Audi Coupé : de rood oplichtende wijzers, het digitale klokje, de radio/cd-speler mét equalizer, de zachte lederen bekleding van de zetels, de autotelefoon met druktoetsen. Mallants hield van mooie auto's zoals hij van mooie vrouwen hield. Alleen al het zicht ervan bracht hem in vervoering.

‘Op de E 40 richting Brussel is een ongeval gebeurd aan de afrit Sterrebeek. Het verkeer verloopt er traag tot stapvoets over één rijstrook. De autobestuurders die via de A2 naar Brussel rijden worden verzocht in Leuven de oude baan Leuven-Brussel te nemen.’ In gedachten verzonken had Mallants het verkeersbericht maar halvelings gehoord zodat hij een kwartier later op zijn rem moest gaan staan om niet achter op één van de stapvoets rijdende wagens te knallen.

‘Klerezooi!’

Het was al kwart voor vijf en hij zou Brussel nooit bereiken voor het einde van de kantooruren. Hij had ook zonodig eerst nog een pint moeten gaan drinken in De Croon. Als ze hem nu aanhielden was hij zeker de klos. Hij vormde het nummer van RFS.

‘Esther? Met Rik, ik zal wellicht te laat komen. Ik zit in een god-vergeten file. Ga alvast maar naar de Falstaff dan zie ik je daar wel.’

Een uur en tientallen godlasterende vloeken later stapte hij de Falstaff binnen en zag Esther zwaaien. Hij plofte neer in de stoel die zij voor hem had vrijgehouden en gromde een groet.

‘Hoho, wat zijn we goedgezumt!’

Een glimlach doorbrak de stuurse blik op Mallants' gezicht.

‘Het is hier in Brussel ook altijd hetzelfde, files en parkeerproblemen maken het wezen van deze stad uit. Als je me nog eens uitnodigt, doe dat dan in de voormiddag, dan ontwijk ik tenminste een uur aanschuiven.’

‘Waarom verhuis je niet naar hier, dan heb je die problemen niet?’

‘Je weet dat ik niet hou van deze drukte en ten tweede ben ik nogal honkvast. Trouwens, al mijn vrienden wonen in Bree.’

‘Allemaal???’

Esther keek hem poeslief aan. Ze zag eruit als om door een ringetje te halen. Ze droeg een strakke jeansbroek met daarop een hemelsblauwe, zijige hemdsbloes die véér openstond. Een dun kettinkje met haar sterrenbeeld (maagd, Mallants had er voldoende grappen over gemaakt) sierde haar dunne zwanenhals.

‘Nou ja, je weet wat ik bedoel. Het is trouwens niet het moment om te flirten, rattenkop, we zijn hier voor zaken, weet je wel. Hoe zit het met die nieuwe cd? Gaan we terug naar je kantoor of beluisteren we hem bij jou thuis?’

Hij was nog nooit bij Esther aan huis geweest, dat was een stilzwijgende overeenkomst binnen hun spelletje. Maar toch vroeg hij het iedere keer, op een plagerige manier.

‘Ik heb thuis geen cd-speler en ik verdom het om vandaag terug naar kantoor te gaan. Het is welletjes geweest. Af en toe vraag ik mij af waarom ik er blijf werken. Het is een waar gekkenhuis.’

‘Je blijft er omdat je anders geen excuus meer hebt om met mij te gaan dineren schat, of was je dat vergeten?’

‘Hoe kon ik het vergeten. Ik zou me een leven zonder Rik Mallants niet kunnen voorstellen, het moet ontegelijk saai zijn.’

Mallants glimlachte. Hij trommelde een drumsolo op de tafel. Esther verstijfde ongemerkt.

Haar vader had die tic ook gehad. Ook hij trommelde altijd met zijn vingers op tafel. Op eender welke tafel: de keuken-, eet-, salon-, kaart- of tuintafel. Altijd was hij aan het trommelen. Haar moeder was er blijkbaar aan gewend geraakt, maar zij werd er stapelgek van. En niet alleen van het getrommel. Ze werd gek van de man in z'n geheel. Esthers vader was rijkswachter. Zo eentje van de oude stempel: fors gebouwd, snor, pinnekeshaar en een blik die leek te zeggen: ‘Heb ik soms wat van je aan, sukkel?’ Hij was arrogant,

superstreng en als hij gedronken had was hij onredelijk en hardhandig. Hij dulde geen tegenspraak. Zijn wil was wet. In de jaren zeventig, in volle punkperiode, was dat niet evident. Esther had als veertienjarige een paar keer geprobeerd om te revolteren, maar dat had haar zo'n pak slaag opgeleverd dat ze een keer zelfs enkele dagen van school had moeten blijven. Vanaf dat moment was ze doodsbang voor haar vader. Ze had nooit echt veel van hem gehouden. Ongeveer net genoeg om haar geweten te sussen, want je moest toch van je pa houden, nietwaar? Anders was je zondig. Abnormaal. Dus beeldde ze zich in dat ze toch wel van hem hield en dat hij in de grond wel een fidele vent was.

'Ja', had haar broer schamper geantwoord toen ze hem dat op een keer toefluisterde, nadat ze weer eens een pak slaag had gekregen. 'maar je moet hem wel eerst in de grond krijgen.'

De bom was definitief gebarsten toen ze op haar zeventiende met haar vriendinnen naar een fuif wou gaan en geen toestemming kreeg. 'Jij gaat niet naar zo'n fuif om daar zat te worden of stickies te roken. Ik ken jouw soort. Dat deugt niet. Korte rokjes, verleidelijke blikken, de jongens tot waanzin drijven en dan de boot afhouden. Ik heb er genoeg van jullie soort meegemaakt. Ik heb een boel goede jongens gezien die door het lint gingen en zwaar moesten boeten omdat ze op jullie avances wilden ingaan en plots op een njet stuiten. Jij gaat dat spelletje niet spelen. Jij blijft mooi binnen tot ik vind dat je er rijp voor bent. En dat zou nog wel eens een hele tijd kunnen duren.'

Hij had blijkbaar gedronken want hij werd zonder reden kwader en kwader. Hij was blijkbaar zichzelf aan het opnaaien. Een donkere blos steeg naar zijn wangen.

'Kijk hoe je er godverdomme bijloopt. Slet dat je bent.'

Plots had hij haar geslagen en de kleren van het lijf gerukt. Haar rode rokje dat ze pas gekocht had van haar spaarcentjes, scheurde hij voor haar ogen aan flarden. Hetzelfde met haar zwarte punkbloes. En nog was hij niet tevreden. Hij sleurde haar recht en reet haar beha in stukken. Ze gilte het uit en sloeg haar handen voor haar kleine, parmantige borsten. Toen haar moeder wilde tussenkomen, kreeg die ook een mep zodat ze met haar hoofd tegen de trapspijlen sloeg en in elkaar zakte. Esther gilte en bleef maar gillen. Haar broer was uit zijn kamer gekomen, zag het tafereel en daalde op een ijzig kalme

manier de trap af. Haar vader stopte met slaan en bekeek zijn oudste zoon. Een grimas trok rond zijn mond. Zijn keek als een wilde. Het leek alsof hij uit zichzelf getreden was. Ze keek naar haar broer en rilde toen ze zijn ogen zag. Die stonden kil. Er straalde geen greintje emotie uit. Hij stapte de gang in en keek zijn vader onbewogen aan.

Die staaarde terug en zei schamper: ‘Oeioei, hier is blijkbaar iemand kwaad. Man man, wat word ik nu bang.’

Hij grijnsde. ‘Kom op ventje. Ga je je vader proberen te slaan? Ik vermoord je als je niet uitkijkt.’

Hij deed een stap voorwaarts en haalde uit. Haar broer dook onder de slag door, haalde uit met zijn rechtervuist en raakte zijn vader op een nier. Die brulde het uit, maar kreeg geen kans om zich te herstellen, want de slag werd gevolgd door een rake trap tegen zijn edele delen. Hij plooidde dubbel en kreeg vervolgens een slag tegen het hoofd die hem tegen de grond sloeg. Haar broer keek met diezelfde kille blik neer op zijn vader en haalde uit voor een doodschop. Maar haar moeder gooide zich voor hem en schreeuwde: ‘Tom, stop!! Het is je vader. Het is mijn man. Je schopt hem dood!’

Tom keek haar aan, haalde zijn schouders op en trok zich terug op zijn kamer. Een kwartier later stapte hij de keuken binnen met een valies in zijn hand.

‘Mama, ik blijf hier niet. Ik ga terug naar mijn kot in Brussel en ik kom niet meer terug. Want áls ik terugkom, dan vermoord ik hem.’

En hij verdween. De enige keren dat Esther hem nog zag was in Brussel wanneer ze elkaar toevallig tegen het lijf liepen of wanneer ze samen eens een zelden keer iets gingen eten of drinken. Maar over hun vader of het gebeuren toen, werd nooit meer gerept.

Zelf bleef ze ook niet lang meer thuis. Haar vader gaf haar de schuld van wat hem overkomen was. Hij was gekrenkt in zijn mannelijkheid. Zijn stoere mannetjesputterimago was aan diggelen geslagen door zijn eigen achttienjarige zoon. Hij kon het niet verkroppen en verhaalde het op haar. Tot zij op een nacht verdween en ook naar Brussel trok waar ze een tijdje in metrostations sliep en geld verdiende met allerhande klusjes. Ze verslond de personeelsadvertenties en kwam zo terecht bij Records For Sale waar ze voldoende verdiende om zich een kamer te kunnen permitteren. Haar vader en moeder had ze sindsdien niet meer gezien. En mannen ... daar had ze een afkeer van gekregen. Ze vertrouwde ze niet. Bij

het minste beetje bravoure of stoer doenerij, haakte ze walgend af. Ze zocht het meer bij vriendinnen en had een kortstondige lesbische relatie. Maar ook daarin vond ze geen bevrediging. Het was wel mooi en teder geweest en de seks was goed. Maar ze miste iets in de dagelijkse omgang. Ze kon niet precies zeggen wat, maar het plaatje klopte niet.

Toen ze Mallants ontmoette, moest ze in eerste instantie ook niets van hem hebben. Ook hij putte zich uit in macho gedoe. Maar gaandeweg zag ze dat zijn gedrag zo doorzichtig was en dat er eigenlijk een vrij onzekere man achter schuil ging. En dat zette haar gevoelens in gang. Ze zuchtte diep. Ze mocht die kerel wel, maar ze durfde niet echt dieper peilen naar haar gevoelens. Daar was het nog te vroeg voor.

Ze diepte de cd van de RadioActives op uit haar immense tas.

‘Hier, ga die in je wagen leggen en beluister ze straks maar.’

Ze betwijfelde of hij straks nog in staat zou zijn om ook maar iets te beluisteren. Doorgaans mondden zulke uitjes als dit uit in een immense zuippartij. Mallants trof altijd wel iemand die hij kende en waarmee hij een slempfestijn kon aanrichten. Ook daar stoorde zich ze een beetje aan. Het beeld van haar vader die haar half dronken bijna dood sloeg, verscheen telkens voor haar ogen.

‘Wanneer is het interview?’ vroeg Mallants terwijl hij voor zichzelf twee pinten en voor Esther een Perrier bestelde aan de ober die, bezweet en gejaagd, aan hun tafel halt hield.

‘Volgende week dinsdag. John komt voor twee dagen naar Brussel om over de promotiestrategie te praten en het interview met jou te doen. Denk erom dat je de plaat nog niet bespreekt, ze komt pas binnen veertien dagen uit. Ook het interview moet je minstens tot half juni inhouden. Zodoende kan je het zowel in de krant als in Backstage plaatsen. Daarna komen de anderen aan de beurt.’

Mallants dronk zijn pint in drie grote teugen leeg en nipte toen profijtelijk aan zijn tweede glas.

‘Whatever you say, baby. Waar zullen we gaan eten? Jij mag het vandaag zeggen want uiteraard betaalt de firma, nietwaar?’

Esther zuchtte.

‘Af en toe denk ik dat de firma mij eens een fikse uitbrander gaat geven omwille van de kapitalen die ik aan jou besteed.’

Ze wisten beiden dat dat niet het geval zou zijn. Mallants droeg RFS een warm hart toe en was doorgaans héél vriendelijk voor hun groepen. Tenminste, zolang hij regelmatig zijn benen onder tafel kon steken en de drank rijkelijk vloeide. Ze besloten Portugees te gaan eten in de Beenhouwerstraat. Ze vonden wonder-boven-wonder een plekje op een terras. De dreigende wolken die zich boven Brussel samenpakten, deden hen nog even twifelen, maar in het restaurant was het zo drukkend dat ze besloten om de gok toch maar te wagen.

Esther bestelde een vispannetje en Mallants koos voor bakeljau, de Portugese kabeljauw die hij bijzonder smaakvol vond.

‘We zijn hier regelmatig komen eten met de kinderen’, vertrouwde hij Esther toe. Die schrok even omdat Mallants doorgaans nooit over zijn vorige leven praatte. Maar hij was blijkbaar in een contemplatieve bui. Tenminste, hij keek ernstiger dan gewoonlijk. Ze had af en toe de indruk dat haar op zo’n momenten even een blik gegund werd op de échte Mallants die kwetsbaarder was dan zijn stoere, I’m the man honey-imago deed veronderstellen.

‘Gingen jullie dan niet zoals ieder weldenkend Vlaams gezin naar de McDonalds?’ vroeg ze.

‘Af en toe, maar we vonden dat kinderen ook culinair dienden opgevoed te worden. Als je achttien wordt en je idee van culinair uit de bol gaan bestaat uit hamburgers, spaghetti en pizza, dan schort er iets aan je opvoeding en krijg je later problemen als je effectief op restaurant dient te gaan. Voor je werk, of om een relatie te bezegelen bijvoorbeeld. En geef toe, wat je bij de hamburgerketens te eten krijgt, mag vaak die naam niet dragen. Ook al schreeuwen ze luid van de daken dat het allemaal puur rundvlees is en dat je er gezond en gezellig kan eten, het smaakt nog altijd naar karton. Als je er geen ketchup of sausjes op krijgt, is het net alsof je in een schoendoos bijt.’

Esther lachte.

‘Het is toch waar. En dat van die gezelligheid uit de reclamefilmpjes waar grootouders met de kleinkinderen uit eten gaan, klopt ook niet. Als échte grootouders een uur lang op zo’n stoel zitten, kunnen ze naar de kinesist voor hun rug; Die stoelen zijn immers ontworpen om de rotatie in het restaurant zo snel mogelijk te laten verlopen. Ze hebben niets aan bomma’s die een uur langer blijven plakken op een tas koffie en een gebakje. Dat is meer iets voor de cafés aan de Meir

in Antwerpen.’

Op dat moment barstte een onweer los boven Brussel. Het water viel in bakken naar beneden en stroomde als een rivier door de Beenhouwersstraat zodat ze hun voeten moesten opheffen om geen kletsnatte schoenen te krijgen. Een frisse wind waaide alle etensgeurtjes weg. Voorbijgangers vluchtten de cafés en restaurants in om beschutting te zoeken tegen het noodweer. Maar Esther en Mallants vonden het best gezellig en lieten zich hun eten smaken. Omgeven door sluiers van water ontstond er een soort huiselijke gezelligheid waarin beiden zich koesterden. Twee eenzame zielen die elkaar ergens onderweg waren tegengekomen en tijdelijk van elkaars gezelschap genoten alsof het blijvend was. Heel even overwoog Mallants of het voor hem niet blijvend mocht zijn, maar die gedachte stak hij meteen weer weg. Hij wilde zich geen begoochelingen maken en was niet klaar voor een afwijzing. Na het diner trokken ze naar de Ultieme Hallucinaties waar ze een flink stapje in de wereld zetten en waar Mallants als vanouds weer bekenden tegenkwam en zich weer machogewijs vol liet lopen.

5.

In de verte zwaaide een oranje stokje driftig op en neer en tekende een h el lichtspoor in het nachtelijke duister. Mallants knipperde dwaas met zijn oogleden en trachtte zijn blik te focussen op het licht. Het lukte hem niet. Het was drie uur in de nacht en hij had weer meer gedronken dan goed voor hem was. Hij vloekte. Dat moest h em nu weer overkomen. Op vijf kilometer van huis aangehouden worden door twee plichtsbewuste kakkers van rijkswachters die zo nodig moesten werken voor hun centen. Hij zette de wagen aan de kant, stapte snel uit en ademde driftig in en uit in een poging de alcoholdrempel in zijn bloedspiegel te verlagen. Hij wist echter dat het boter aan de galg zou zijn.

De man die met het licht had staan zwaaien was een jonge snaak met zo'n typisch rijkswachtersnorretje. Mallants had altijd een gloeiende hekel gehad aan jonge rijkswachters. Hij had vroeger op school een aantal van zijn medeleerlingen die volgens hem te stom waren om te helpen donderen, naar de rijkswacht zien vertrekken en kon het moeilijk verkroppen dat je volledig aan hun willekeur  n aan hun stijve interpretatie van de wet was overgeleverd. De tweede was een wat oudere man met een streng gezicht. Hij kende geen van beiden dus dat beloofde niet veel goeds.

‘Avond, mijnheer. Mogen wij uw papieren?’

Mallants rommelde in het handschoenvakje en diepte er de map met zijn autopapieren uit op. Uit zijn portefeuille nam hij een ver-fomfaaid identiteitsbewijs. Hij hoopte dat het bij een routinecontrole zou blijven. Dat ze een of andere ontsnapte gangster zochten en enkel zijn identiteitskaart zouden controleren. Hij kreeg het benauwd wanneer hij de eventuele consequenties overdacht. Hij had genoeg promille om met onmiddellijke ingang zijn rijbewijs te moeten inleveren. En dat zou pas een ramp zijn. Als er iets was dat hij niet kon missen was het wel zijn wagen. De oudere rijkswachter ging de documenten bestuderen in de combi terwijl het norretje rond zijn wagen liep en met zijn lichtstaaf banden, nummerplaat en grill belichtte. Hij keek Mallants even aan en grijnsde. ‘

‘Die denkt dat ik hun avondje ga goed maken’, schoot het door Mallants heen.

De oudere rijkswachter stak zijn hoofd door het raampje van de

combi.

‘Kan u eventjes binnenkomen mijnheer Mallants?’

Daar had je het gezeik. Hebt u gedronken mijnheer. Hoeveel heeft u gedronken mijnheer? U weet toch wel dat drie pilsjes het maximum zijn, mijnheer? Val dood, mijnheer!!

Mallants stapte in de combi en ging zitten. Het pijpje met bijbehorende plasticzak lag dreigend op het smalle tafeltje en wees naar hem als een vermanende vinger. Mallants zuchtte, inhaleerde diep en blies het zakje vol met alcohol bezwangerde lucht. Later zou hij schertsend aan vrienden vertellen dat hij zowat de hele combi groen geblazen had. De rijkswachters konden er echter niet mee lachen. Ze vorderden zijn autosleutels en rijbewijs zeiden dat hij er nog van zou horen en dat hij zich beschikbaar moest houden. Ze waren niet écht van slechte wil want nadat hij hen gezegd had dat hij niemand kon bellen om hem op te halen en dat het nog wel enkele kilometers wandelen was tot aan zijn appartement, brachten ze hem naar huis. Hij was intussen in zoverre nuchter geworden dat een biertje er nog wel bij kon. Hij morrelde met de sleutel aan het deurslot, tot de rijkswachters uit het zicht verdwenen waren. Toen keerde hij zich om en liep naar het centrum, richting Croon.

6.

Jos Vercoelen gaapte als een schuurdeur terwijl hij zich uit bed hees. Hij keek jaloers naar Diane die zich mompelend omdraaide.

‘Moet je nu al gaan? vroeg ze slaperig.’

‘Ja schat, ik moet om negen uur de ferry naar Dover halen en je weet dat ik minstens een half uur file heb aan de Kennedytunnel in Antwerpen.’

Het broze ochtendlicht sijpelde door de gordijnen. Het beloofde weer een prachtige dag te worden. Vercoelen had er echter de voorkeur aan gegeven om die dag iets later te beginnen dan zes uur in de morgen. Als hij eraan dacht wat hij en Diane nog hadden kunnen doen tussen nu en acht uur voelde hij een steek van spijt. Ontbijten zou slechts een klein en haastig onderdeel geweest zijn. Hoelang kende hij Diane nu al? Zes, néé zeven maanden..Gedurende al die tijd had hij zich constant afgevraagd wat hem bezielde had om zo'n ouderwetse, kleinburgerlijke en kniezerige trut als Eliane te trouwen. Ze hadden gelukkig geen kinderen gehad op het moment dat Eliane de scheiding aanvraagde. Ze had nooit beseft wat het was om met een journalist - en zeker eentje die het buitenlandse nieuws coverde - getrouwd te zijn. Haar dromen over huisje-tuintje-kindertjes was dan ook al snel uit elkaar gespat en na elkaar een jaar gepest te hebben leek het beter om er maar een punt achter te zetten.

Hij keek nog éénmaal naar het welgevormde lichaam van Diane.

Ze was ietwat breed van schouders, maar had langs de andere kant een taille waar de meeste vrouwen jaloers op waren en bezat een stel van de meest perfecte borsten die Vercoelen zich maar kon indenken. Daarenboven was ze bedreven in het liefdesspel en ouwehoerde ze niet over het feit dat hij voor de krant zo vaak op reis moest naar het buitenland. Diane was er gewoon wanneer hij haar nodig had en dat was

dat!

Hij had haar in Brussel ontmoet. Op een feestje van iemand van de dienst Buitenlandse Handel. Als economiejournalist frequenteerde hij vaker dergelijke feestjes. Hij kon er altijd goed netwerken en contacten opbouwen. Hij wist niet goed meer hoe hij het eerste contact met Diane gelegd had. Hij had meer gedronken dan goed voor hem was. De herinnering aan de avond was gehuld in een vage mist. Maar toen hij wakker geworden was in een hotelkamer in

Brussel, lag Diane naast hem. Hij had er zich nooit veel vragen over gesteld. In het begin kon hij niet bevatten dat zo'n mooie vrouw zich tot hém aangetrokken voelde. Later was dat gevoel overgeslagen in trots en nog even later had hij haar gevraagd bij hem in te trekken. Iets dat ze na lang aarzelen dan toch maar gedaan had. Hij herinnerde zich vaag dat ze hem had laten smeken, maar tegelijkertijd had hij de indruk gehad dat ze zich toch ook aan hem opdrong. Hij was er niet bij blijven stil staan. Hij vond het al geweldig dat hij met haar kon uitpakken bij zijn familie en vrienden.

Hij waste en schoor zich. Trok een lichte zomerbroek en een luchtig polo aan. Smeet enkele reserve onderbroeken en sokken, een grijze pantalon, een wit hemd en zijn reisscheerset in een kleine stevige Samsonite-koffer en kuste Diane op de mond.

‘Tot binnen twee dagen, kleintje.’

Hij fluisterde het meer dan hij sprak. Diane trok hem tegen zich aan. Ze drukte haar mond op de zijne, terwijl haar tong alle uithoeken verkende, streelde hem eens over zijn geslacht en mompelde:

‘En gaat ons vriendje braaf zijn in Londen?’

Vercoelen streek even over haar borsten, dekte haar toe en sloop op zijn tenen de slaapkamer uit. Nog voor de deur in het slot viel sliep Diane alweer de slaap der onbezorgden.

Vercoelen zette een pot koffie, smeerde haastig enkele boterhammen met confituur - die hij in de wagen zou verorberen - strikte zijn schoenen, controleerde of hij zijn paspoort en de tickets voor de car ferry bij had en stapte naar buiten. De ochtend was al vrij warm en voorspelde een hete dag. Met spijt dacht hij aan het dompige, luidruchtige en altijd razende Londen waar hij vandaag en morgen geen kans zou zien om van het mooie weer te genieten. Hij zou het druk genoeg hebben met het verslaan van het proces tegen de Heizel hooligans en met het zoveelste karweitje dat hij voor De Gruyter moest opknappen. Nog zeven maanden en dan zou zijn schuld ingelost zijn. Dan kon hij De Gruyter vragen om hem te verlossen van de trafiek die hij nu al méér dan anderhalf jaar onderhield tussen Londen en Aken. Had hij indertijd geweten waarover het ging zou hij er zich nooit mee ingelaten hebben. Maar langs de andere kant kostte het leven met Diane hem handenvol geld. Toch voelde hij zich niet lekker sinds hij wist waarmee hij bezig was en hij had dat dan ook tegen De Gruyter gezegd. Hij zette de sombere gedachten echter van

zich af en stapte in zijn Ford Sierra, stak de sleutel in het contact en draaide hem om...

Diane zag de helwitte lichtflits niet. Wél hoorde ze de oorverdovende knal, gevolgd door het gerinkel van ruiten en het geknetter van vlammen. Ontzet sprong ze uit bed, rukte de gordijnen open en zag een vlammeende vuurzee op de plaats waar zich normaal de garage bevond. De vlammen likten aan het huis en vraten aan het hout van de gapende vensters. Pas toen de rook verstikkend in haar keelgat drong slaakte ze een kreet en holde in paniek de trap af, door de voordeur naar de veiligheid van een open grasperk. Daar begon ze te schreeuwen van ontzetting. Ze had de wagen van Vercoelen gezien en ook de restanten van zijn lichaam die gedeeltelijk nog in de Sierra zaten maar waarvan er ook stukken over het grasperk naast de garage verspreid lagen. Diana begon te rillen, te beven en haar tanden klapperden luid. Een toegesnelde buurman drapeerde zedig een deken over haar naakte lijf zonder oog te hebben voor de fraaie vormen ervan. Ook hij had de resten van Vercoelen gezien. Hij zou ze nooit meer van zijn netvlies kunnen branden.

7.

Mallants knipperde met de ogen tegen het felle zonlicht dat door een spleet tussen de gordijnen de kamer binnendrong. Het licht viel op de minibar waarop de lege zakflesjes whisky die hij de vorige avond soldaat gemaakt had, wanordelijk verspreid lagen. Over de stoel die rechts in de hoek van de kamer stond hingen zijn kleren netjes opgehangen. Mallants hing zijn kleren altijd netjes op, hoe dronken hij ook was. Ook dat had zijn moeder hem met veel geduld bijgebracht. De vrouwen waarmee Mallants sporadisch het bed deelde waren er altijd zeer verwonderd over.

Hij bevond zich in een kamer van het Ambassade Hotel dat aan het Barrikadenplein lag, praktisch in het centrum van Brussel. Na zijn nachtelijke fratsen met de rijkswacht had hij 's anderendaags zijn rijbewijs terug willen gaan halen, maar met 4 promille in zijn bloed was dat geen optie geweest. In afwachting dat hij voor de politierechter diende te verschijnen, hield men zijn rijbewijs in. Hij had het niet zien zitten om weken met het openbaar vervoer van en naar interviews te rijden en omdat het meeste werk zich toch in Brussel concentreerde had hij er noodgedwongen een hotelkamer gehuurd. In De Croon had hij gezegd dat hij het als een vorm van vakantie beschouwde en eigenlijk was dat ook zo. Hij logeerde hier nu al twee dagen en had zich onledig gehouden met bioscoopbezoeken, wandelingen door het oude stadscentrum, uitstekende diners en bezoeken aan de PR-mensen van de meeste platenfirma's waarbij hij telkens was blijven kletsen en enkele pilsjes genuttigd had. Vanavond zou hij John McGormick ontmoeten voor het interview dat hij met Esther had afgesproken. Hij keek er een beetje naar uit, deels omdat de cd inderdaad bijzonder goed was maar ook voor een stuk omdat hij Esther terug zou zien.

Het geraas van druk verkeer was constant op de achtergrond aanwezig. Hij ging op de rand van het bed zitten en nam zijn hoofd tussen zijn handen, klopte er eens tegen, schudde ermee en stelde vast dat het allemaal nogal meeviel. Behalve een licht zagerige pijn in zijn achterhoofd was er niets dat op een kater duidde. Hij strompelde de donkere badkamer binnen, stapte onder de douche en liet de hete stralen over zijn lijf stromen.

Naakt verloor Mallants een stuk van de charme die vele vrouwen in

hem dachten te zien. Hij had sprietbenen en een beginnend buikje, de spieren op zijn schouders en armen waren eerder aan de slappe kant en zijn hele lichaam schreeuwde om training en beweging. Hij had echter nooit veel gevoeld voor de joggingrage die de meeste mannen van zijn leeftijd in een koortsachtige greep hield. Hij vond dat ze zich hopeloos aanstelden in een poging er jonger uit te zien dan ze in werkelijkheid waren. Hij moest altijd inwendig lachen wanneer hij zo'n puffende veertiger voorbij zag strompelen. En wanneer hij in de krant een berichtje las dat zo iemand tijdens het joggen aan een hartaanval was gestorven dacht hij steevast: net goed. Maar in feite had hij het karakter niet om zich terug aan het sporten te zetten. Het betekende regelmaat, inzet en lichamelijke inspanning en aan alle drie had hij een broertje dood.

Vroeger had hij het karakter wel gehad. Hij had gevolleybald tot zijn tweeëntwintigste en hij mocht van zichzelf zeggen dat hij een niet onverdienstelijke speler was geweest. Nu had hij er echter de tijd niet meer voor. Mallants was goed in het zichzelf voor de gek houden. Hij droogde zich af en stak een sigaret op. Zijn gemartelde longen protesteerden en hij hoestte tot de tranen hem in de ogen stonden en hij moest kokhalzen. Hijgend ging hij op zijn bed zitten, veegde zijn ogen droog, trok zijn broek en kousen aan, nam een proper hemd uit de grote kast vol kleeerhangers, stapte in zijn schoenen en liep de gang op richting lift. Hij stond aan de balie van het hotel en bedacht dat hij op tijd terug moest zijn want dat Esther hem zou komen oppikken.

Esther. Hij kreeg een warmgevoel vanbinnen als hij aan haar dacht. Plots stakte zijn adem.

'Ik lijk wel een verliefde schooljongen', dacht hij plots bij zichzelf. Hij voelde hoe het bloed naar zijn hoofd golfde. Het suisde plots in zijn oren. Heel eventjes draaide de lobby in het rond. Hij greep zich vast aan de trapleuning. Hij twijfelde even en daalde toen toch maar de drie treden af, zette zich neer aan de toog, bestelde een pils (uiteindelijk was het al kwart na twaalf) en stak met trillende handen een sigaret op. Deze keer moest hij niet hoesten maar kreeg wel een schrapperig gevoel in de keel. Hij spoelde het weg met een grote slok bier. Het koude vocht suisde naar beneden en kwam met een immense klap terecht op de bodem van zijn maag. Mallants kon het zo horen galmen. Hij staarde voor zich uit en roerde met een

gebruikte lucifer in de asbak, kleine figuurtjes tekenend. Was hij verliefd? Was dat gevoel dat onlangs bij de Portugees even de kop had opgestoken, toch verliefdheid geweest? Een kleine, gloeiende kern binnen in zijn borstkas begon een weldadige warmte te verspreiden. Mallants groef diep in zijn verleden. Hij kende dat gevoel. Als zestienjarige had hij dat ook gehad, toen hij 's avonds aan de bushalte An opwachtte om met haar mee naar huis te lopen. Hij sloot de ogen bij het besef dat hij inderdaad, langzaam maar zeker smoor was geworden op Esther. Ze hadden een spel gespeeld, maar dat spel was voor hem slechts de façade geweest waarachter hij zijn echte gevoelens kon verstoppen. Verdomme. Hij moest zich forceren om zich niet aan die kleine kern te warmen, om het gevoel te negeren. Het was verleidelijk om zich te koesteren in het warme besef verliefd te zijn. Alleen bood dat besef hem geen enkele uitweg. Wat moest hij daar nu mee? Na zijn scheiding met An had hij gezworen dat 'ze' hem nooit meer erin zouden luizen. Ze mochten nog binnenkomen met een handtas, maar nooit nog met een koffer, had hij lachend gezegd tegen zijn toogvrienden. Hij had iedere vrouw dan ook met een zekere afstandelijkheid benaderd, met het gevolg dat hij een bepaalde aantrekkingskracht op hen scheen te hebben. Maar verder dan één nacht liet Mallants het nooit komen. Hij zei hen dat ook op voorhand en de meeste namen er dan ook genoeg mee. Niet dat het er zoveel waren geweest. Sporadisch bleef hij in Brussel overnachten, meestal moest hij 's nachts nog een hotelkamer boeken om samen met zijn tijdelijke vriendin onderdak te vinden en het spel der liefde te spelen. Al sprak hij liever over het spel der zinnen. Liefde was een woord dat uit zijn woordenboek geschrapt was. Had hij lange tijd gedacht.

'Verdomme, verdomme.' Hij haalde zich Ester weer voor de geest en zag haar scherp omlind, ieder detail van haar lieflijk gezicht en prinselijk figuur gulzig in zich opnemend. In gedachten verzonken tekende hij een hart met een pijl door in de asbak. Plots rukte hij zich los uit zijn mijmeringen. Gauw veegde hij het hart uit en keek naar de barman of die soms gezien had dat een man van vijfendertig zich inliet met puberale tekeningen.

'Ik lijk wel gek. Vijfendertig jaar en verliefd op een kind van drieëntwintig dat er wellicht in de verste verte niet aan denkt om méér dan een beroepsmatig vriendelijke relatie te onderhouden.'

Plotseling wist hij niet meer of hij nog zo uitkeek naar het interview van straks. Het feit Esther onder ogen te moeten komen terwijl zijn gedachten als wervelwinden onder zijn schedeldak zouden razen, de idee alleen al om het spelletje te moeten verder spelen, was plots niet meer zo aantrekkelijk. Hij nam een slok. Het bier smaakte ook al niet. Hij schoof de pint van zich af, betaalde en wandelde naar buiten. Het was een heerlijke dag. De zon straalde, er waaide een koel briesje en enkele verloren schapenwolkjes tekenden figuren aan de hemel. Mallants zag echter niets van dat alles. Hij beende met lange passen door de Koningsstraat, de Kruidtuinlaan, zo de Nieuwstraat in waar hij – tegen zijn principes in - bij McDonalds binnenstapte, een cheeseburger en een beker cola kocht en in gedachten verzonken, zonder veel smaak, zijn middagmaal verorberde. Daarna keerde hij terug naar zijn kamer waar hij zonder veel animo het interview met McGormick voorbereidde. Af en toe betrapte hij er zich op dat hij naar één punt op de muur aan het staren was. Hij schrok dan even op, zuchtte en trachtte zich verder te concentreren. Om vier uur besloot hij dat het geen zin had, hij wel zou zien of McGormick in een spraakzame bui was en voor de rest kon de hele wereld hem gestolen worden. Hij legde zich op bed neer, stak een sigaret op en staarde naar de plafond. Zo lag hij daar om zeven uur nog. De asbak puilde uit van de peukjes en zijn schorre keel schreeuwde om water. Zijn ziel daarentegen schreeuwde om rust. Maar het zou nog een hele tijd duren eer Rik Mallants aan rust toe was. Een héle tijd!

Hij bevond zich in een vreemde kamer. Er stonden zware, eikenhouten meubelen en opzichtige vazen. In de vazen stonden strobloemen. De muren waren behangen met een druk, schreeuwerig bloemenbehang en aan het plafond hing een zware, gegoten lampenhouder. Plots verscheen er een barst in het plafond. Ze werd snel groter en met een luid geraas stortte een steen ter grote van een biervat naar beneden. Hij wilde schreeuwen, maar er kwam geen geluid over zijn lippen. De steen suisde naar beneden. Bleef naar beneden suizen alsof het plafond tientallen meters hoog was. Het was evident dat het rotsblok recht op zijn hoofd uit elkaar zou spatten, en toch bewoog hij zich niet. Even later voelde hij een stekende pijnscheut door zijn hoofd schroeien. Hij schreeuwde het uit en werd wakker, badend in het zweet. Hij voelde naar zijn hoofd, maar die bruuske beweging werd genadeloos afgestraft. Een flitsende pijn vertrok van achter zijn oren en nestelde zich vlak boven de sinusholtes.

Mallants kreunde. Voorzichtig opende hij zijn ogen. Het was al licht in de kamer. Hij lag in een tweepersoonsbed dat aan beide zijden geflankeerd werd door plafondhoge kasten met enorme spiegels. Hij zag een grijs, verfromfaaid iets op het bed liggen. Hijzelf. Aan de muur tegenover hem hing een poster naast een breed en hoog raam. Links in de hoek stond een stoel waarover zijn jeansbroek en zijn hemd hingen. Waar was hij in godsnaam? Zeker niet op zijn hotelkamer. Hij pijnigde zijn hersens om zich de afgelopen nacht voor de geest te halen. Het interview met McGormick was vrij goed verlopen, hij begon de kerel zelfs te mogen. Na het gesprek dat ruim twee uur geduurd had, waren hijzelf, McGormick, iemand van de platenfirma en Esther iets gaan eten waarna ze aan de rol waren gegaan. Hij herinnerde zich nog vaag dat ze op de oude Markt geweest waren maar daarna was alles zwart. Hij hoorde geluiden die kwamen van een deur die hij nog niet eens bemerkte had. Ze zat half verscholen achter een van de grote kasten, in de rechtse muur. Hij hoorde het plassen van water, en even later trok iemand de deur open. Hij trok het laken tot aan zijn kin en hield zijn hart vast. Godweet wie daar door die deur naar binnen zou komen.
ESTHER!!!

Ze stond glimlachend in de deur naar hem te kijken, haar haren in een wrong bijeengedraaid en een handdoek zedig rond haar lijf gedrapeerd.

Mallants durfde geen veronderstellingen maken. Was er trouwens niet toe in staat. Het verschijnen van Esther in de deuropening had hem zo'n steek door zijn hoofd bezorgd dat hij zich, met de handen tegen de slapen geperst, terug in de kussens had laten vallen. Hij kreunde weer. Dadelijk zou hij zijn ogen opnieuw opendoen en merken dat ook deze kamer thuishoorde in een droom. Voorzichtig opende hij ze opnieuw, maar Esther stond nog steeds tegen de deurpost, nu met een spottend lachje om haar lippen.

‘Zozo, grote jongen, hoe voelen we ons na een nachtje stappen?’

‘Esther...’

Het klonk schor, hij schraapte zijn keel en begon opnieuw.

‘Esther, hoe euh... Ik bedoel waar ... Och godverdomme mijn kop voelt aan als een bijenkorf.’

‘Je had ze dan ook goed om vannacht. Ik durfde je niet alleen weg te laten gaan en omdat we toch in de buurt waren heb ik je hier maar in bed gestopt. Je zag eruit alsof je dat wel kon gebruiken. Zo dronken heb ik je nog nooit gezien.’

‘Hebben wij samen ...’

Mallants gebaarde naar het bed. Esther knikte en lachte guitig. Mallants voelde een steek door zijn hart gaan en wilde haar plots in zijn armen nemen. Hij geraakte echter niet eens verder dan halverwege omdat bij het recht komen naast een stekende hoofdpijn ook nog een misselijk makende duizeligheid opdook. Hij viel terug in bed.

‘Maak je maar niet ongerust, we hebben het zedig gehouden. Ik heb op de badkamer netjes mijn pyjama aangetrokken en wonder boven wonder heb je niet eens gegluurd. Je was onmiddellijk weg.’

Haar schaterlach knalde tegen de spiegels, schoot door naar het plafond, kaatste terug in de andere spiegel en boorde zich toen in Mallants oor.

‘Gadsamme! kreunde deze en keek toen onder de lakens terwijl hij bloosde. Hij droeg zijn onderbroek nog, iets wat hij anders nooit deed. Het was duidelijk dat er vannacht niets gebeurd was. Hij wist niet of hij dat prima of jammer moest vinden. Esther had er duidelijk plezier in. Ze kwam naast hem op bed zitten, streek door zijn haren en monkelde.

‘Niet dat er iets had kunnen gebeuren, ook al hadden we gewild. Je was gewoonweg niet in staat.’

Iets in haar stem deed een belletje rinkelen. Haar ogen hadden de neutrale, schertsende blik verloren die er anders altijd in lag. Heel even leek het of hij diep in haar binnenste kon kijken. In een fractie van een seconde zag hij een klein bang vogeltje dat wild met de vleugels spartelde. Toen stonden de ogen weer neutraal.

‘Maak jezelf niks wijs!’ hield hij zich voor.

Hij keek Esther terug aan, maar het magische moment was voorbij, vervlogen in de mist der tijden, weggeëbd zoals een druppel in de Maas, op weg naar de zee van vergetelheid, nooit meer voor herhaling vatbaar. Wellicht zou hij zich later honderden keren afvragen of hij het zich inderdaad niet verbeeld had. Hoe ouder je werd hoe groter je verbeelding immers in je eigen voordeel speelde.

‘Wat is er gisterenavond eigenlijk precies gebeurd?’

Hij vroeg het op een vrij neutrale toon, daarmee de flinterdunne schijn van intimiteit die even tussen hen gehangen had aan flarden scheurend.

‘Ik weet het niet precies. Om elf uur heeft George me gezegd dat ik vrij was om te gaan. We zaten toen in de Gulden Schalmei op de oude markt en jij en McGormick hadden hem al behoorlijk om.’

‘George gaf me te verstaan dat jullie nog enkele panden zouden bezoeken waar een vrouw niet graag gezien wordt, dus heb ik me uit de voeten gemaakt. Ik wist dat Kristine een party gaf op haar appartement en ben daar naartoe gegaan.’

Kristine verzorgde de promotie voor een andere platenfirma en ze stond bekend voor haar ‘women-only-parties’ die ze regelmatig organiseerde. Het kruim van de vrouwelijke PR-wereld zat daar dan verzameld om nieuwtjes uit te wisselen en vooral om te roddelen over hun diverse bazen en artiesten. Het was bekend dat je, als je op zo'n avond bij Kristine over de tongriem was gegaan, enkele vervelende weken tegemoet ging.

‘Om twee uur ben ik dan met Hilde en Katrien nog even in de Falstaff binnengelopen voor een afzakkertje. Ik was er gewoon aan toe om eens uit de band te springen. We zijn blijven kletsen en om drie uur kwam jij daar binnengestrompeld. Duidelijk boven je thee-water. De ober van dienst wilde je eerst buiten kegelen. Je bent nogal agressief als je dronken bent hoor!’

Ze keek hem vorsend aan. Mallants sloeg zijn ogen neer. Hij wist dat hij gemakkelijk problemen maakte wanneer hij dronken was en iemand hem ook maar een strobreed in de weg legde.

‘Enfin, ik heb me toen over je ontfermd én omdat je duidelijk niet meer in staat was om te rijden heb ik je hier in bed gestopt. Ik heb trouwens nog naar je autosleutels gezocht, maar die had je blijkbaar niet bij, of anders ben je ze verloren.’

Mallants had haar niet verteld dat hij zijn rijbewijs kwijt was, noch dat hij een kamer had gehuurd in Brussel.

‘Ik logeer momenteel in hotel Ambassade. Ze hebben me zaterdagmorgen, na ons Portugese etentje laten blazen en iedereen weet dat Mallants dan weinig adem heeft. Ik kreeg het zakje niet vol en toen hebben ze maar mijn rijbewijs afgepakt. Mensen met weinig longinhoud mogen niet met de wagen rijden, wist je dat niet?’

Esther was inmiddels opgestaan en keek bestraffend op hem neer. Ze deed hem een beetje aan zijn moeder denken zoals die telkens aan zijn bed gestaan had wanneer hij, twintig jaar oud, 's morgens om zeven uur onder haar ogen straalbezopen in zijn bed sukkelde.

‘Het móest er eens van komen, hé?’

‘En dan volgt nu een dissertatie over de gevaren van alcohol, de maatschappelijke consequenties en de nefaste invloed op je persoonlijkheid neem ik aan?’

Hij antwoordde bitsiger dan hij bedoeld had. Het kwetste haar.

‘Sorry, dat had ik niet mogen zeggen. Ik ben blij dat je mij van straat af geholpen hebt. Godweet waar ik anders verzeild zou zijn. Misschien wel in een of ander bed met een andere dame.’

Hij kon zijn tong wel afbijten. Hij voelde hoe Esther verkilde, Godverdomme, hij kon toch ook een misselijke vent zijn.

‘Mallants, je bent een godvergeten ploert. Als je het precies wil weten, ik heb vannacht op de canapé geslapen en iedere spier in mijn rug schreeuwt om wraak op jou. Je denkt toch niet dat ik met jou in eenzelfde bed zou kruipen?!’

Ze spuugde de woorden uit.

Hij wilde haar plots alles uitleggen, zijn hart uitstorten, maar hij vond geen plausibele woorden, voelde zich plotseling héél erg vuil en het enige dat hij kon bedenken was een douche en dan wegvluchten uit deze kamer, uit deze situatie, ergens gaan uithuilen om de gemiste kans en zichzelf de huid vol schelden omwille van. . .

Tja, omwille van wat eigenlijk? Daar moest hij toch maar eens goed over nadenken.

Hij zweeg enkele ogenblikken, kreeg zichzelf weer in de hand en werd weer good ol' Mallants.

‘Schatje, wijt het maar aan de drank, George en John moeten mij gisteren nogal een cocktail geserveerd hebben. Ik weet absoluut niets meer na elf uur en ik voel me ook niet erg lekker. Mag ik hier nog douchen?’ Daarna verdwijnt ik even uit je leven om thuis de ploert uit te hangen. Daar zijn ze dat gewoon.’

‘Er hangt een zuivere handdoek op het rek en de douchegel staat in de cel. Scheergerief heb ik jammer genoeg niet. Ik ben het namelijk niet gewoon mannelijke gasten te ontvangen.’

Opnieuw spuwde ze ieder woord uit.

‘Maar voor je uit mijn leven verdwijnt, wil ik je toch even herinneren aan de receptie die The Radioactives volgende week zaterdag geven in Aken. De voltallige pers is dan uitgenodigd en er zal voldoende drank en voedsel zijn om een Saheldorp een jaar in leven te houden. Ik neem aan dat je daar wel bij zult willen zijn? Uiteindelijk heb jij je interview al gehad en hoef je enkel maar aan te schuiven voor gratis eten en drank. Als je wil zal ik je een lift geven, gesteld dat je mond groot genoeg is om over mijn trekhaak te passen.’

Mallants sleepte zich naar de douche, spoelde de herinneringen aan daarnet van zich af en maakte dat hij wegkwam. Terwijl hij door de straten van Brussel liep en tevergeefs uitkeek naar een taxi doemde het beeld van een klein, bang vogeltje onweerstaanbaar terug voor zijn geestes oog op en voelde hij een steek door zijn hart.

De Brusselse straten krioelden zoals gewoonlijk van het volk. Op z'n paasbest uitgedoste vrouwen deden aan window shopping, druk kwetterend en onwaarschijnlijk dure spullen aanwijzend. Jonge mannen met aktetassen snelden doelbewust naar een volgende vergadering, Japanse toeristen namen de ene foto na de andere, een buslading scholieren met ruitjesrok en blauwe blazer liep netjes in de pas van stuurs uitzierende begeleiders en dikbuikige ‘wurst und bratkartoffeln’ Duitsers paradeerden arrogant over een zebrapad alsof Brussel van hen was en ze nooit twee oorlogen verloren hadden. Mallants had echter geen oog voor dat alles en stapte met stijf afgemeten passen verder. De ene gedachte na de andere tolde door zijn hoofd, maar twee bleven er nadrukkelijk hangen. Hij vond

zichzelf inderdaad een godvergeten ploert en vroeg zich tevens af wat hij gisteravond in godsnaam had uitgespookt.

‘Hallo Harrie, is er nog nieuws van het thuisfront?’

Mallants lag op z'n hotelbed. Het was avond en hij telefoneerde naar zijn vriend om te vragen naar eventueel dringende post die bij hem in de bus gevallen zou zijn én om de tijd te doden in afwachting van het concert van John Hiatt vanavond. Anders ging hij toch maar weer piekeren en zichzelf verwijten maken. En als er iets was waaraan hij – zeker de afgelopen dagen - een hekel had dan was het dat wel.

‘Rik kerel, waar hang jij uit, ik dacht dat je iedere dag zou bellen?’

‘Tja, enige verwickelingen aan het hoofdstedelijke front zijn daar tussen gekomen. Je klinkt zo geagiteerd, toch niks aan de hand hoop ik?’

‘Niks aan de hand? Ze hebben godverdomme je auto gejat.’

‘Ze hebben WAT?’

‘Je auto gepikt. Hij is weg, verdwenen, disparu, snap je wel. Ik heb hem zaterdagmiddag opgehaald waar jij hem zaterdagmorgen moest laten staan.’

‘Jaja, natuurlijk weet ik dat nog, ik lijd verdomme niet aan geheugenverlies.’

Mallants antwoordde korzelig. Aan de andere kant van de lijn bleef het even stil. Mallants besefte dat hij Harrie niets mocht verwijten. Hij had hem zelf gevraagd om zijn wagen op te halen en in de garagebox te zetten omdat hijzelf zaterdagavond naar een concert moest gaan in Brussel en vooraf zijn hotelkamer wilde boeken en op orde brengen.

‘Sorry Harrie, vertel maar verder.’

‘Ik heb hem in je garagebox gezet, afgesloten en ben naar huis gegaan. Welnu, ik was al enkele dagen mijn aansteker kwijt, die zilveren die ik in Griekenland gekocht heb. Gisterenmorgen viel me in dat hij wel eens uit mijn zak gegleden zou kunnen zijn toen ik jouw wagen ophaalde. Ik ben onmiddellijk gaan kijken maar de auto was wég. Ik heb nog naar An en je ouders gebeld om te vragen of soms nog iemand de sleutels heeft, maar dat bleek niet het geval te zijn. Zij wisten ook niet waar jij uithing dus ben ik het zelf maar gaan aangeven. Ik heb het nogal mogen uitleggen bij de rijkswacht. Ik denk dat ze mij in eerste instantie zelf verdachten.’

Mallants zuchtte diep. Hij voelde hoe een ijsskoude hand om zijn hart

sloot. Hij deed zijn ogen dicht, nam eens diep adem en vroeg: ‘En hoe moet het nu verder?’

‘Je moet onmiddellijk naar hier komen om een verklaring en het proces verbaal te tekenen. Voor de rijkswacht, maar zeker voor je verzekering. Je hebt die uitgebreide polis toch afgesloten toen ik je dat verteld heb, niet?’

Natuurlijk had hij dat niet. Wat een ramp! De auto was nog niet eens afbetaald, hij moest nog een jaar. Hij vloekte dat het knetterde, maar ook deze keer luchtte dat niets op.

‘Ik moet naar huis’, mompelde hij verweesd voor zich uit. Toen zag hij de hoorn in zijn hand.

‘Ik kom eraan Harrie, alvast bedankt voor de moeite. En néé, ik had die polis nog niet afgesloten. Die papieren liggen nog in mijn schuif.’ ‘Verdomme!’ was alles wat Harrie daarop nog te zeggen had. Toen klonk er een klik, gevolgd door een zoemtoon. Hij had opgehangen. Mallants bleef op het bed liggen en streek met zijn handen door zijn haren. Korte, bruuske streken. Op de muur tegenover hem zat een volgezogen mug parmantig in haar pootjes te wrijven. Als je goed luisterde kon je een tevreden maar irriterend gezoem horen. Plots hield het op. Mallants keek naar de bloederige vlek in zijn pijnlijk tintelende hand. Hij ging naar de badkamer om ze te wassen en begon toen zuchtend zijn koffers te pakken. Tegen de muur kronkelde nog een lange, gelede poot in een laatste zenuwtrek.

In de hoek van de kamer zat een schrale, kalende man in een makkelijke fauteuil. Hij trachtte een lucifer aan te strijken om de brand te jagen in een fijn, duur geurend sigaartje. Hij was tamelijk groot, had dun, blond haar dat van zijn voorhoofd aan het wegtrekken was.

Opmerkelijk aan hem was dat hij zijn hoofd steeds een beetje in zijn nek legde en zodoende de indruk gaf je neerbuigend aan te kijken. Hij had een lijzige, ietwat nasale stem.

‘Nemen we echt niet teveel risico met hem?’

Naast hem stond een whisky op een bijzettafeltje. Het licht van een spot speelde in het glas. Als je er lang genoeg naar keek werd het een goudkleurige vlek, net een minizonsondergang aan de Middellandse zee. Je verwachtte haast de ziltige lucht te ruiken, maar in plaats daarvan proefde je de rook die in dichte walmen door de kamer slingerde, bijna tastbaar op je tong.

‘Nee.’

De man die antwoordde stond aan de overzijde van de kamer een schilderij van Monet te bewonderen. Hij had een verzorgde dikke snor en nadenkende donkerblauwe ogen. Zijn bruine haar golfde een beetje en was, gezien zijn leeftijd, nog uitzonderlijk dik. Hij was niet groot maar tamelijk atletisch gebouwd. Een veertiger die het nut van een goed functionerend lichaam inzag en regelmatig in een fitnesscentrum terug te vinden was. Zijn pak was van onberispelijke snit en verraadde een méér dan gemiddeld inkomen.

‘Nee, we hebben hem bijna waar we zijn moeten. Je wéét zelf ook dat hij de geknipte figuur is. We hebben het er nu al vaak genoeg over gehad. We hebben een nieuwe dekmantel nodig. De huidige trafiek loopt al te lang, de kans op infiltratie is te groot geworden en je hebt me zelf verteld dat de koerier vervelend begint te doen. Je weet dat lastige vragen doorgaans de voorbode zijn van meer ellende. We moeten hem kwijt en een vervanger vinden. Verdorie, het was je eigen - briljant mag je wel zeggen - idee. Het wordt tijd dat jij hem op jouw beurt een beetje pijn begint te doen. Hij kan geen kant uit, dat weet jij ook. Hij komt in acuut geldgebrek en hij is er de kerel niet naar om van het OCMW te leven, haha.’

Hij lachte, maar het was een stijf lachje, alsof het een beetje pijn deed.

‘Als hij eenmaal weet in welke positie hij zit is hij als was in onze handen.’

De andere knikte terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste.

‘Op papier klopt het allemaal en logisch gezien kan er niets mis gaan, gesteld dat we ons niet in hem vergist hebben.’

‘Kom nou, hij werkt al lang genoeg voor je om hem een beetje te kennen. En uit wat Esther mij allemaal verteld heeft, denk ik dat we een precies beeld van hem hebben. Niet bepaald een fraai beeld, maar bruikbaar, érg bruikbaar.’

Hij lachte opnieuw zijn gemanicuurd lachje. Het deed zijn snor een beetje krullen.

Een derde man in de kamer nam het woord. Hij was dik, op het corpulente af en had Slavische trekken. De beenderstructuur die ondanks het vet dat er een krans van vlees op gelegd had, toch doorschemerde, was fijn besneden. ‘Drink je whisky uit en toast op ons toekomstig succes. Volgende week zaterdag beginnen we een nieuw hoofdstuk. De inleiding is al bijna klaar en jij als journalist moet toch inzien dat ze briljant is.’

Tegenover hem zat een man stram en stijf aan de tafel. Zijn hele houding straalde militarisme uit. Hij sprak met afgebeten woorden, alsof iedere lettergreep verpilde tijd en energie was. ‘Het wordt trouwens hoog tijd dat we de zaken in gang zetten. Mijn contactpersoon op hoog niveau begint onrustig te worden.’

Het schrale heerschap in de fauteuil glimlachte. Het was een onaangename, gluiperige glimlach.

‘Oh Jezus, wat zal hij kwaad zijn. En radeloos. Eigenlijk is het zonde, want het is een goede kracht. Maar sommige zaken gaan voor, nietwaar?’

Hij grinnikte. Het was een irritant geluid.

‘Dedjuuu!!!’

Mallants sloeg met de vuist op de keukentafel terwijl hij met ongelof in de krant keek. Op de poppagina stond een exclusief interview met The Eurythmics, afgenomen in hun studio in Parijs. Het artikel was breed uitgesmeerd over een hele bladzijde en verlucht met drie kleurenfoto's van waarop Annie Lennox David Stewart hem stralend toelachten. Het stuk was ondertekend met J.W.

Mallants beende naar de telefoon en draaide het nummer van de krant. De telefoniste verbond hem door met de eindredactie. Mallants trommelde zenuwachtig met de vingers op zijn, met zachte desktopping beklede bureau terwijl hij zich nog maar eens grondig ergerde aan het flauwe elektronische muziekje dat door de hoorn jengelde.

‘Met Herman.’

‘Herman, met Rik. Wat is dat voor onzin in de krant van vandaag. Ik wist helemaal niets van een exclusief interview met The Eurythmics en wie in godsnaam is J.W.?’

‘Johan Wouters, hij werkt sinds kort voor ons.’

‘Hij werkt sinds kort voor ons! En voor wie moet ik dan werken?’

‘Kom nou, Rik. Je moet niet overdrijven, omdat hij één stukje geschreven heeft.’

‘Eén stukje noem jij dat. Een exclusief interview met Annie Lennox noemt hij een stukje. God beware me.’

‘Kijk Rik, je wordt al een dag ouder, we moeten voor opvolging zorgen. Het kan geen kwaad om iemand achter de hand te hebben wanneer jij plots zou afhaken. Zo nu en dan zal ik ook opdrachten aan Wouters doorspelen om hem in te werken. Na een tijd werken jullie beiden aan de poppagina's.’

‘Die natuurlijk niet uitgebreid worden zodat ik mijn loon met de helft zie verminderen.’

‘Je schrijft toch ook nog voor anderen, hé?’

De Gruyters stem klonk wel héél erg glad. Net een paling in een emmer snot.

‘Bullshit, Herman. Jij weet zo goed als ik dat de meeste interessante stukken enkel voor de grote kranten en tijdschriften zijn weggelegd. Het is maar via jullie dat ik die andere bladen ook kan bevoorraden.

Verdomme, ik ben freelancer, je pakt mij een stuk van mijn boterham af. Van wat moet ik op den duur gaan leven?’

Aan de andere kant van de lijn bleef het even stil. Door de hoorn hoorde Mallants het ochtendlijke gekwetter op de achtergrond, 's Morgensvroeg werd er wat afgeluld op een krant. De meeste stukken werden pas in de namiddag of avond gemaakt. De voormiddag werd besteed aan het doorbladeren van andere kranten, het bij babbelen en het afwerken van niet-tijdsgebonden reportages. Hier en daar zou ook wel iemand zijn onkostenrekening aan het optellen zijn en in de hoek van de sport lagen ze nu met de voeten op tafel koffie te slurpen en te discussiëren of Paul Vanhimst nu een goede dan wel een slechte trainer voor het nationale elftal was. De voetbalspecialist van de krant zei met stellige zekerheid dat Vanhimst het geen half jaar zou uitzingen, daar zouden hij en zijn collega van het Nieuwsblad wel voor zorgen.

‘Ik heb je nooit gezegd dat je je job op het ministerie moest opgeven. Ik heb er je zelfs op gewezen dat je een zekerheid weggooid, dacht ik zo.’

Mallants knalde de hoorn neer. De schoft, de godvergeten schoft.

Mallants vormde opnieuw het nummer van de krant.

‘Hallo, met...’

‘Sinterklaas! Verbind me nu maar snel met De Gruyter!’

Hij brulde zowaar in de hoorn. De telefoniste snoof verontwaardigd en deed er extra lang over om de verbinding tot stand te brengen. Wie dacht hij wel dat hij was? .

‘Herman, nog eens met Rik. We werden daarnet blijkbaar onderbroken’ jammerde hij op een kruiperige toon. ‘Luister eens, je kan dat niet maken joh! Niet na alles wat ik voor de krant gedaan heb. Ik ben nog lang niet te oud voor de popredactie. Ik kan nog rustig enkele jaartjes meedraaien. Godverdomme, welke krant heeft een half jaar geleden het eerste over New Beat geschreven? Wij toch dacht ik, niet? Je kan me niet zomaar uitrangeren.’

Mallants had goede contacten met Antler Records, het jonge indie-label dat door Roland Beelen en Maurice Engelen was opgericht. Hij had Maurice enkele jaren eerder leren kennen toen die in Wuustzwezel de verzamelelpee Fons in Berkenbos – met songs van diverse amateurgroepen uit de streek – had uitgebracht. Hij herinnerde zich het eerste interview met Maurice, bij zijn moeder

thuis in de keuken terwijl een hele ploeg vrijwilligers elpees aan het inpakken was om te versturen naar redacties en organisatoren. Toen Engelen Antler oprichtte, was Mallants een bevoorrechte getuige en al snel had hij goede contacten met nieuwe groepen die door het label getekend werden. Daaronder Poésie Noir, de groep van Jo Casters die een tijd later de New Beat zou uitvinden en op korte tijd een smak geld verdiende met deze nieuwe rage. Zoveel zelfs dat hij om een gegeven moment met een helikopter en een uitbundig gezelschap Nieuwjaar ging vieren in de buurt van de Noordpool. En Mallants had via Casters zeer vroeg voeling gehad met New Beat, zelfs vooraleer Humo er weet van had.

‘Rik, ik rangeer je niet uit, ik denk enkel maar aan het belang van de krant. We zijn geen liefdadigheidsinstelling, weet je wel. Ik moet ervoor zorgen dat we onze lezers behouden. En die worden steeds jonger, wat van jou niet gezegd kan worden.’

Mallants voelde zich opeens héél erg oud. De gebeurtenissen van de afgelopen dagen waren niet in zijn kouwe kleren blijven zitten. Hij besepte dat hij zijn greep op de gebeurtenissen aan het kwijt geraken was. Dat De Gruyter al lang geleden beslist had om hem opzij te schuiven. Ze waren nu niet bepaald goede vrienden en nu haalde die gluiperd zijn slag thuis.

‘Herman, luister! Hoe zit het dan met de reportage? Kan ik daar niet langzaamaan op overschakelen?’

‘Dat moet Laurent regelen, dat is mijn bevoegdheid niet.’

De Gruyter antwoordde fijntjes, terwijl hij door zijn dunne, blonde haren streek en merkte dat zijn haarlijn nu toch wel erg naar achteren lag.

‘Maar gezien je recente ruzie met hem zou ik me daar maar geen al te grote begoochelingen over maken.’

Bedachtzaam legde De Gruyter de hoorn neer en keek op zijn typische, neerbuigende manier naar de rest van de redactie. Ze moesten eens weten waar hij mee bezig was, dat zootje onbenullen vol pretentie.

‘We hebben hem precies waar we willen,’ dacht hij. ‘Nu nog de genadestoot in Aken en hij is een vogel voor de kat.’

Aan de andere kant van de lijn kreeg Mallants zichzelf niet meer in de plooi. Hij gooide met de perforator, keilde het digitaal klokje dat op zijn bureau stond tegen de muur, trapte giftig tegen de kast en

bezeerde zijn tenen. De pijn schoot als een giftige slang naar zijn hersenen, waar ze geregistreerd en onmiddellijk doorgezonden werd. Hij uitte een lange jammerkreet, hinkte naar het bankstel, liet er zich op neerploffen, greep naar zijn pijnlijke voet en bedacht dat voor zijn part de wereld nu wel kon vergaan. De wereld was echter een andere mening toegedaan.

De koffiemachine pruttelde en spoot een krachtige straal ersatzkoffie mét melk en suiker in een plastic beker. Mallants nam de beker voorzichtig op. Blied beurtelings op zijn vingers en over de koffie om de verschroeiende hitte af te koelen en wandelde terug de redactielokalen in. De Gruyter staarde naar een scherm en corrigeerde de opgeroepen tekst terwijl hij foeterde over het verschrikkelijke niveau van de nieuwe freelance correspondenten. Mallants ging op een stoel tegenover hem zitten en wachtte tot zijn baas klaar was met het redigeren van een stuk over een jonge Nederlandse knaap die het op 19 jaar tot doctor in de medicijnen geschopt had.

‘Wat is er precies met Vercoelen gebeurd?’

‘We weten het nog niet precies. Het schijnt een tamelijk krachtige bom te zijn geweest. Hier op de krant is men behoorlijk geschokt en vraagt men zich af of het iets te maken zou kunnen hebben met de serie artikelen die Vercoelen onlangs over de koppelbazen gemaakt heeft. Maar dat lijkt me toch wat al te link. Ik kan er geen touw aan vastknopen. Verdomme, het was een goeie kracht, hoe gaan we die nu weer vervangen? Je kan niet zomaar de eerste beste bleu het buitenland in handen geven en de rest van de redactie is nu al overbelast.’

De zon deed de temperatuur in de wagen naar onfatsoenlijke hoogte stijgen. Mallants veegde het zweet van zijn gezicht en poetste zijn bril waar twee zweetdruppels zweet brede, vuile strepen hadden achtergelaten alvorens in de rand uit te sterven. Kleetsnatte slierten haar plakten op zijn voorhoofd. Esther scheen van de hitte geen last te hebben, zij tuurde geconcentreerd op de weg en stuurde de wagen met verbeterde precisie door het drukke verkeer van de autobahn richting Aachen. Ze passeerden grauwe fabrieken die profiteerden van het zonlicht om hun imago op te poetsen. Mercedesen, BMW's en Golf GTI's heersten over de linkerrijstrook en knipperden vervaarlijk met hun lichten wanneer je ook maar eventjes de pretentie had om hen voor de wielen te rijden. Esther bleef er stoïcijns kalm onder, maar Mallants stak enkele keren de middenvinger omhoog door het opstaande raampje.

‘Ik krijg iets van die klootzakken! foeterde hij.’

Esther bekeek hem even van opzij. Hij lag een beetje onderuit gezakt, de welving van zijn beginnende buikje spande in zijn té smalle hemd, grote zweetvlekken ontsierden zijn oksels en zijn schoenen had hij uitgeschopt omdat hij bij zo'n weer dikke voeten kreeg in de wagen. Zijn ogen keken peinzend voor zich uit, maar de zelfingenomen trek die gewoontegetrouw over zijn gezicht lag schemerde er ook nu wazig doorheen. Ze vroeg zich af waarom ze hem meenam naar Aachen. Ze had hem voor hetzelfde geld ijskoud kunnen afschepen. Als ze terugdacht aan die morgen in haar flat voelde ze de boosheid weer opborrelen. Maar tegelijkertijd herinnerde ze zich zijn vertwijfelde blik, die paar seconden van hulpeloosheid die haar verrast hadden toen ze gelogen had over het feit dat ze de nacht in één bed hadden doorgebracht. Hij was eigenlijk een godvergeten klootzak, maar toen hij twee dagen geleden onbeschaamd opgebeld had om te vragen of hij een lift kon krijgen naar Aachen en lachend gezegd had dat hij zijn mond nog steeds niet over een trekhaak kreeg, had ze een warm gevoel van binnen niet kunnen onderdrukken en ze had dan ook onmiddellijk toegestemd. Was ze verliefd op Mallants? Voorzichtig onderzocht ze, voor de zoveelste keer de laatste twee dagen, haar gevoelens. Ze schrok op uit haar mijmeringen toen een zwarte Mercedes luid toeterend aan de

rechterkant voorbijschoot. Ze stuurde de wagen weer naar rechts. 'Eigenlijk zijn het inderdaad verdomde klootzakken,' bedacht ze en wijdde haar aandacht weer volledig aan haar stuur. Ze reden door glooiende velden die binnen enkele maanden weer vol met golvende, zwaar dragende korenhalmen zouden staan. Niet dat het de boeren een moer zou uitmaken. Hun prijzen waren op de laatste EEG-top - waar men in extremis een akkoord bereikt had en de Duitse minister van landbouw zwaar bakzeil had moeten halen onder druk van vooral Engeland en Italië - zowat gekelderd en menig boer in Duitsland vroeg zich af waar hij het geld vandaan moest halen om zijn financiële verplichtingen na te komen. Zij hadden geen oog voor de donkerblauwe Ford Orion die de afrit Laurensburg nam en zich haastte op weg naar 'Schloss Oldenraedt', het imposante en gerestaureerde kasteeltje waar op dat moment Herman De Gruyter en George Ségal de weg uitstippelden die diezelfde donkerblauwe Orion zou rijden. Al hadden de blonde bestuurster, noch haar bezwete passagier daar ook maar enig idee van.

‘Mijn beste Rik, blij je te zien. Hoe is het met jou? Ik heb je stuk in de krant vandaag gelezen. Nog eens bedankt!’

Mallants ergerde zich altijd een beetje aan de gespeelde uitbundigheid en jovialiteit van de platenbaas van RFS. George Ségál legde het er altijd té dik op dat journalisten eigenlijk maar dienden als vehikel om één of andere plaat te promoten. Maar hij speelde het spelletje braafjes mee.

‘Ah George, beste vriend. Prima, kan niet beter. Tenminste, als je mij de weg naar de bar wijst.’

Terwijl hij zich een whiskycola liet mixen constateerde Mallants dat RFS wel goed bij kas moest zitten om zulk een landgoed af te huren voor de pers. Via een lange oprijlaan kwam je onder een gemetselde boog - mét de obligate leeuwen aan weerszijden - uit op een plein dat evenwichtig verdeeld was in parkeerruimte - zwarte tarmac - en groene prieeltjes waar hier en daar een fontein uit opspoot. Iets verder lag het twee verdiepingen tellende kasteel met een imposante entreehal en een tiental dakkapelletjes waarachter zich waarschijnlijk gastenkamers bevonden. Rechts van het gebouw strekte zich een immens grasveld uit waarop zich tientallen, met kleurige vlaggetjes versierde, kraampjes bevonden die diverse dranken en etenswaren aanboden.

Aan één van die kraampjes stond Mallants toen Ségál hem vroeg of hij even mee wilde komen voor een nogal belangrijke zaak. De ijsblokjes tinkelden in zijn glas toen Mallants de trappen op liep en zich in de koelte van de ontvangsthal begaf. Het deed goed even uit de brandende hitte te stappen. Maar de hitte zou nog erger worden, ook al had de meteorologische dienst regen voorspeld voor vanavond.

Hij kreeg het bloed niet gestelpt. Het gutste uit de kogelwonde in de nek van zijn vriend. Hij drukte erop met zijn zakdoek. Hij keek wild om zich heen maar er dook niet onmiddellijk hulp op.

‘Een dokter, een dokter!! Hij sterft!’

Niemand.

Hij duwde harder op de wonde maar het hielp niet. Het bloed bleef komen.

Ivo keek hem aan. Hij probeerde iets te zeggen.

Er kwam geen geluid uit zijn keel. Hij probeerde te slikken. Het ging niet, het deed zichtbaar pijn.

Hij schreeuwde nog eens voor een dokter.

Niets.

Hij zag hoe de ogen van zijn vriend langzaam maar zeker braken. Hij voelde hoe het leven uit hem wegvloede.

Het mocht niet gebeuren. Het kón niet gebeuren.

Hij was verantwoordelijk.

Plots was Denise daar.

Oh god, gelukkig. Zij zou het wel oplossen.

Denise loste altijd alles op. Zij was zijn engelbewaarder.

Maar plots zag hij dat Denise naast Ivo ging liggen. Ze had een groot gat waar haar rechterborst had gezeten. Ook daar begon bloed uit te stromen.

Hij staarde er gebiologeerd naar.

Toen schreeuwde hij van ontzetting ...

Peter Verstraeten, voormalig officier bij de Belgische Staatsveiligheid, schrok wakker, badend in het zweet. Het duurde even voor hij besepte dat hij in zijn bed lag.

Die droom weer. Die nachtmerrie die hem telkens opnieuw kwam opjagen.

Gebeurtenissen uit het verleden die hij blijkbaar niet kon loslaten.

Hij zuchtte en stond op. Van slapen zou nu toch niets meer in huis komen.

Hij keek op de wekker. Vijf uur. Hij zou een tas koffie zetten en wat naar de herhalingen van het nieuws kijken tot het tijd werd om zijn krant te gaan halen. De wandeling zou hem goed doen. Dat deed ze

iedere keer. Het was een van die vaste rituelen die hij sinds enkele jaren in zijn leven had ingebouwd.

Rituelen die zijn leven structuur gaven.

Rituelen ook die afstompnd werkten, dacht hij even. Maar toen onderdrukte hij die gedachte. Het had geen zin om zo te denken. Dat zette toch geen aarde aan de dijk.

Hij was versuft, had een klap van een hamer gekregen. Een gigantische dreun tegen zijn hersenen. Voor hem op het lage salontafeltje lag de kopie van een schuldbekentenis ten bedrage van anderhalf miljoen frank. Ze stond op naam van Rik Mallants en droeg zijn, ietwat beverige handtekening. De crediteur was ene André Gillaut, een naam die Mallants tot voor een half uur niets gezegd zou hebben, maar nu als een zwaard van Damocles boven zijn hoofd hing. Ze hadden er zelfs videobeelden van opgenomen, de smeerlappen. Daarop had hij een fraai ingerichte kamer gezien met een ruime tafel, een makkelijke fauteuil in de hoek, naast een bijzettafeltje. Aan de andere kant van de kamer had een schilderij gehangen. Mallants dacht dat het een Monet was. Aan de tafel zaten hijzelf, Ségal, iemand die hij niet kende én André Gillaut. Althans, zo had Ségal hem genoemd. Ze waren aan het poken. Mallants had kunnen zien hoe hij straalbezopen was, hoe Ségal hem bezworen had niet verder te spelen, hoe hij koppig en woedend teruggebluft had en gaandeweg meer en meer verloor. In een poging om de verliezen terug te winnen had hij om steeds grotere bedragen gespeeld, ondertussen de ene whisky na de andere binnenkappend. Op het einde zaten hij en Gillaut nog alleen aan de tafel. Er moest echter nog een derde in de kamer buiten het bereik van de camera gebleven zijn want af en toe zag hij Gillaut vragend naar iemand kijken om vervolgens geconcentreerd verder te spelen. Gillaut dronk Perrier.

‘...een keiharde gangster die voor niets terugdeinst.’

Ségal had een zeurderige stem, stelde hij volledig overbodig vast. Hij nam aan dat ze het over Gillaut hadden.

‘Kijk Rik, we menen het niet slecht met je. Wij kennen Gillaut tamelijk goed, hij is ons nog iets verschuldigd. Vraag me niet wat, het is voldoende dat je weet dat wij de schuldvordering kunnen tegen houden. Zolang wij achter je staan zal Gillaut niets ondernemen en kan er gepraat worden over dat anderhalf miljoen.’

Eventjes wakkerde de hoop op.

‘Je begrijpt echter dat zoiets niet voor niets kan. Anderhalf miljoen is een verdomde smak geld, daarvoor moet iets in de plaats komen.’

Iemand bracht hem een whisky die hij meteen achterover sloeg. Het vocht brandde zich een weg naar zijn maag, de alcohol boordde zich

in zijn neus en hij schudde zich even, als een natte hond.

‘We zullen je nu en dan vragen om een karweitje voor ons op te knappen. Niets dat erg moeilijk is, enkel dingen die door een buitenstaander moeten gedaan worden, snap je?’

Ze hadden hem erin geluisd, zoveel was nu wel zeker. Hij vervloekte Ségál, RFS, zijn goklust. Hij vervloekte de drank terwijl hij een volgende whisky achteroversloeg. Hij vroeg zich niet eens af waar Ségál – een manager van een platenfirma nota bene - zich mee bezig hield.

‘We hebben het je hier en nu tijdens deze receptie verteld om je te testen. We moeten er zeker van zijn dat je je in gezelschap normaal kan gedragen terwijl je weet dat je in de tang zit en dingen moet doen die dat gezelschap niet mag weten.’

De stem van Ségál sneed door zijn trommelvliezen. Hield die kerel dan nooit op met praten?

‘Het komt er dus op aan dat je die test met glans doorstaat. Anders zullen we ons jammer genoeg verplicht zien onze handen van je af te trekken en kan je maar beter zorgen dat je snel anderhalf miljoen op tafel kan leggen, vooraleer Gillaut zijn ‘vrienden’ op je af stuurt.’

Ségál glimlachte gluiperig. Er blonk een belletje speeksel in zijn rechter mondhoek en Mallants staarde er intens naar. Hij vervloekte de dag dat hij naar de bank was gegaan om zijn spaarcenten – ‘300.000 frank - af te halen en daarna naar de VAG-dealer was gegaan om een nieuwe Audi Coupé te bestellen. Bij de rijkswacht had men hem immers gezegd dat ze hun uiterste best zouden doen, dat ze mankracht te kort kwamen, dat ze met de opgevoerde controles méér dan hun handen vol hadden en dat de kans dat hij zijn wagen zou terug zien één op honderd was. Dat hij waarschijnlijk al ergens in Oost-Europa of Afrika rondreed. Hij vervloekte het contract dat hij had ondertekend en dat stipuleerde dat hij op drie jaar tijd nog eens 400.000 frank moest neertellen. Hij vervloekte De Gruyter die hem een stuk van zijn job had afgenomen. De enige die hij niet vervloekte was hijzelf. En Esther uiteraard.

Mallants kauwde bedachtzaam op een kotelet. Ze was met smaak gekruid en nét genoeg gegrild om het natuurlijke aroma te behouden. Hij keek rond over het grasveld en zag de diverse leden van The Radioactives praten met groepjes Belgische, Nederlandse en Duitse journalisten. De Duitsers waren doorgaans het ergste. Mallants herinnerde zich persconferenties waar hij en zijn collega's zich blauw geërgerd hadden aan het abominabele Engels van een vreselijk opdringerige Duitse journalist en aan zijn enerverend ridicule manier van vragen stellen. Hij was blij dat hij niet meer van de partij hoefde te zijn en even de tijd kreeg om de dingen op een rijtje te zetten en zich voor te bereiden op de rol die hij vanaf nu moest spelen. Hij wist goed genoeg dat hij geen kant meer uitkon. Hij zat gevangen in een web dat bestond uit financiële verplichtingen en terreur. Mallants kon zich - en daarin had Ségal volkomen gelijk gehad - een leven zonder luxe niet voorstellen. Hij was er niet op voorbereid. Armoede was iets dat enkel op TV te zien was en zelfs dan ergerde hij zich over het feit dat ze nou precies zulke beelden moesten uitzenden. Televisie was er voor Mallants ontspanning en alles wat ook maar een beetje aan zijn geweten knaagde droeg zijn goedkeuring niet weg.

‘André Gillaut...’ Hij proefde de naam op zijn tong. Hij had een bittere, zure nasmaak. De schrik voor Gillaut had zich in een hoekje van zijn borst genesteld en was op de achtergrond steeds aanwezig. Hij wist dat hij niet rustig meer zou slapen en dat zijn maag hem parten zou gaan spelen in de nabije toekomst. Steeds wanneer hij onder druk kwam te staan kreeg hij zure oprispingen die als een hellevuur door zijn ingewanden brandden. En druk zou een wezenlijk onderdeel van zijn bestaan gaan uitmaken, zoveel was nu wel duidelijk. Hij slenterde op het groepje af dat zich rond McGormick verzameld had. Steven Walraeven van het Laatste Nieuws, Gunther Boelen van het Volk, Eric Donkers van het Nieuwsblad en Stefan De Dooy van de Morgen waren in een geanimeerd gesprek met de frontman van The Radioactives verwickeld. Hij hoorde McGormick snoeven over de kwaliteiten van de band en over het feit dat er uiteindelijk toch één firma was geweest die ingezien had dat zij méér dan hun geld waard waren. Hij hoorde hoe hij de journalisten trachtte te paaien,

hen met de voornaam aansprak, anekdotes vertelde, primeurs gaf, nooit vertelde gegevens opdiste ... Kortom, hoe McGormick in zijn gekende stijl trachtte de pers te lijmen. Hij zag hoe Boelen af en toe de wenkbrauwen fronste en dacht bij zichzelf dat tien McGormicks met heel hun charme en theater er niet in zouden slagen om die man in de luren te leggen. Mallants had Boelen vaak benijd om zijn erudiete kennis, zijn vakmanschap, zijn deontologie en zijn liefde voor het vak. Boelen was iemand die popjournalistiek niet bedreef om de centen, maar om het vak op zich. Die zou zich nooit laten vangen in zo'n web van intriges. Die zou zich niet als de eerste de beste schooljongen laten vangen door een stelletje ...

Plotseling schoot er een gedachte als een bliksemschicht door hem heen.

‘Verdomme! De smeerlappen, de uitgekookte schurken...’ Hij realiseerde zich in een flits dat de diefstal van zijn wagen perfect paste in het plan om hem financieel op de knieën te krijgen. En tegelijkertijd kreeg hij meer respect voor de organisatie waar Ségal voor stond en wist hij dat zijn positie uitzichtlozer was dan ooit. Hij dronk het restantje van zijn whisky op en bedacht dat hij zich een beetje moest matigen wilde hij straks de wagen van Esther niet onderkotsen. De dag was nog lang. Hij slenterde naar één van de tentjes en bestelde een Perrier. Esther begon blijkbaar invloed op hem te krijgen.

Esther... De gedachte aan haar deed hem even zijn zorgen vergeten. Maar al gauw werden die vervangen door andere zorgen. Het was immers een hopeloze liefde die hij koesterde, gevoelens die van één kant kwamen en gedoemd waren om afgestraft te worden. Hij zuchtte diep en bestelde een nieuwe whisky. Ze konden allemaal doodvalen. Esther inclusief.

‘Ober. Schenken Sie nochmal ein!’

Vermoeid stapte Mallants uit de trein. Victoria Station krioelde als vanouds van het volk. Dikke drommen reizigers schoven aan aan loketten, persten zich door de smalle perrondoorgangen waar ongeïnteresseerde, meestal buitenlandse, kaartjesknippers de tickets controleerden. Mallants wrong zich doorheen de menigte, nam een dagticket voor de metro, betaalde 1 pond 70 en daalde af in de catacomben die zich onder Londen slingerden als de gangen van een gigantische mol. Hij huiverde onwillekeurig toen hij de grote roltrap opstapte. Het was nog maar een paar maanden geleden dat tientallen metroreizigers de dood hadden gevonden bij een uitslaande brand in Kings Cross Station. De passagiers waren gevangen door een enorme vuurzuil die gevoed werd door de zuurstofrijke lucht die door de donkere kokers joeg.

Onder aan de trap stond een slonzig uitziende man gitaar te spelen. Het kleine versterkertje jengelde boven het gedruis van de menigte uit en Mallants bleef even geïnteresseerd staan. Hij was toch nog niet alle liefde voor muziek verloren, want hij werd gecharmeerd door deze straatmuzikant die hier in de metro moest spelen om de eenvoudige reden dat hij toevallig niet op het juiste moment op de juiste plek geweest was. Het gitaarspel van de kerel was fenomenaal en Mallants bleef staan genieten. Het drukte hem met de neus op het naakte feit dat al de gozers die hij diende te interviewen het voor een groot stuk gemaakt hadden via een enorme dosis geluk, gekoppeld aan een zekere mate van talent. Toen de man zijn lied beëindigde, haalde Mallants dan ook twee biljetten van een pond uit zijn zak en gooide ze in de openstaande gitaarkoffer. De man blikte hem dankbaar aan en Mallants kreeg even een goed gevoel van binnen. Het deed hem denken aan de tijd dat hij nog heel Vlaanderen af schuimde om plaatselijk talent op te sporen en via zijn rubriek Ergens Te Velde een zet in de goede richting te geven. Dat waren nog eens tijden geweest!

De gitarist verzamelde zijn spullen en trok naar een ander station om zijn geluk te beproeven. Misschien ging hij wel regelrecht naar een pub om die twee pond op te zuipen? Het kon Mallants niet schelen. Hij daalde nog een verdieping verder en sloeg toen links af richting District Line. Daar wachtte hij enkele minuten en stapte in het coupé

dat richting Euston Common vertrok. Met een zucht zette hij zich neer. Nu kon dat nog. Binnen enkele uren zou diezelfde coupé veel gelijkenis vertonen met een sardienenblik. Duizenden moe gewerkte arbeiders en vooral bedienden zouden zich dan gelaten heen en weer laten wiegen en het dreunende en ritmische geratel van de wielen nog niet eens meer horen. Op den duur went alles, zelfs de metro van Londen.

Twintig minuten later stapte hij uit op het verlaten perron van Euston Station. Hij beklom de trappen en stak boven de straat over, zorgvuldig eerst naar rechts en daarna naar links kijkend. Hij blikte op het plannetje dat hij uit zijn binnenzak opdiepte. Hij moest naar rechts, passeerde een Indisch restaurant, een Ford-garage en sloeg de eerstvolgende weg links in. Hier passeerde hij een voetbalpleintje dat door een hoge omheining was afgescheiden. Een rij vuilcontainers die half op de weg stonden verspreidden een onaangename geur. Naast het pleintje stond een hoog, wit herenhuis. Tegen de gevel stonden steigers. Blijkbaar waren ze de goten aan het herstellen. Hier moest het zijn, nummer 24.

Het kleine bord vermeldde: Records for Sale, 2nd floor. Hij duwde de deur open en stapte in een typische Engelse burgerwoning binnen. De trap lag achterin en draaide omhoog. Op de overloop zag hij dat er zich vier deuren bevonden. Hij klopte op de deur waar 'office' op stond.

'Come in.'

Het was een zware mannenstem die bleek toe te behoren aan een tamelijk jonge, goed ogende kerel die achter een immens slordig bureau zat en een appel schildte.

'Ze hebben me naar hier gestuurd met de boodschap 'Everything for Sale'. Ze zeiden dat jij me wel verder op de hoogte zou brengen.'

De man grinnikte. Hij was zeker tien jaar jonger dan Mallants en had een brutaal, uitdagend gezicht.

'Ah, dan ben jij onze nieuwe man. Beste vriend, ik moet je ontgoochelen, ik heb niets voor je op dit moment. Je kan, om mij te plezieren, deze stapel platen meenemen naar RFS Brussel en ze aan George - en alleen aan hem - geven. Dat scheelt ons de portokosten én een boel tijd. De posterijen werken nogal traag bij jullie.'

'Jamaar, ik kan toch niet...'

'Over wat kan of niet kan, heb je zelf geen moer meer te zeggen.'

Gesnopen?’

De minachting droop er van af. De blaag, de snotneus. Mallants wist zijn opwellende woede met moeite te onderdrukken.

Maar even plots als ze opgekomen was, zakte de woede toen hij zich realiseerde dat de man gelijk had. Het liet een leeg gevoel achter.

‘Ok, whatever you say, mister.’

Hij nam de vinylplaten, stopte ze in een plastic zak en vertrok zonder verder nog één woord vuil te maken. Hij begreep er niets van. Hij had enkele dagen geleden een telefoontje gehad van George Ségal die hem verteld had dat hij vandaag naar Londen moest vertrekken en daar, in Euston, op een bepaald adres een pakje diende op te halen dat in Brussel moest afgeleverd worden. En dat hij zich moest beginnen organiseren om vaker naar de Britse hoofdstad te reizen. Ségal drukte hem op het hart steeds als popjournalist te reizen en er vooral voor te zorgen dat hij inderdaad werk had in Londen.

Hij had meteen de redactie van Backstage Muziekmagazine gebeld en verteld dat hij een serie wou beginnen over Londense clubs waar de next big thing op dit eigenste moment wellicht voor drie man en een paardenkop aan het spelen zou zijn. Hij zou de clubs bezoeken en beschrijven, het hele circuit in kaart brengen en hopen dat hij af en toe een band tegen het lijf zou lopen waarin hij een opkomend talent zou zien. En vermits hij alle vervoers- en verblijfkosten voor eigen rekening nam, was de hoofdredacteur het onmiddellijk met hem eens.

En dus stond hij hier in Londen. Voor enkele elpees? Nou ja, als het niet méér was dan dit zou het hem een rotzorg zijn. Maar toch klopte er iets niet. Voor anderhalf miljoen koeriertje spelen en dan bij de eerste beurt niets meekrijgen dan wat platen... Er school ergens een adder onder het gras, maar hij zou verdomd wezen als hij ernaar zou zoeken. Hij daalde de treden af naar het perron, vleide zich in een bijna leegstaande wagon neer en sloot de ogen. Twintig minuten tot Londen, interview met Sisters of Mercy die nét terug opgestart waren, even een kijkje gaan nemen in één of andere club om zijn serie op te starten en dan bed in. Een groezelig bed in een smerige kamer in een gore achterbuurt. Maar geld om een deugdelijk hotel te betalen in het hartje van Londen had Mallants niet meer.

‘Is George hier?’ vroeg hij aan Esther die worstelde met de RFS-info van september en beeldig mooi - volgens Mallants veel té mooi - zat te wezen in een nauwsluitend leren rokje en een spannend, vormen benadrukkend T-shirt.

Ze deed teken naar de deur die zich schuin tegenover haar bureau bevond en negeerde hem voor de rest. Begrijpelijk. Hij had op de terugrit van Aken haar wagen weliswaar niet ondergekotst, maar ze had toch flink op de rem moeten gaan staan om hem toe te laten zich van de passagierszit te laten afrollen. Waarom moest hij toch ook zo'n verdomde klootzak zijn als zij erbij was? Het leek er de laatste tijd wel op of hij het erom deed zich zo antipathiek mogelijk voor te doen van zodra hij in haar gezelschap verkeerde.

De rest van de terugweg was in ijselijk stilzwijgen verlopen en hij herinnerde zich dat hij zich nog niet eens geëxcuseerd had.

‘Euh, Esther...’

Ze keek niet op.

‘Zeg, het spijt me van toen. En van de keer ervoor.’

Hij voelde de warme kern weer branden in zijn binnenste. Gevaarlijk. Niet aan toegeven. Kansloos. Belachelijk... Hij ging voor haar bureau staan en stak zijn hand uit.

‘Is er ergens een kleine waterkans dat ik het weer goed kan maken met je?’

Hij stond daar maar, zijn hand uitgestoken en met een schaaachtige uitdrukking op zijn gezicht. De seconden tikten weg, maar leken een eeuwigheid voor Esther. ‘Zeg hem dat hij godverdomme kan ophoepelen en zijn smoel niet meer moet laten zien’, bezwoer haar gezond verstand. Maar toen ze opkeek en hem daar zo zag staan, was ze verkocht. Ze glimlachte zuur.

‘t Is al goed. Maar de volgende keer dat je me zoiets lapt, Mallants, krab ik je ogen uit. En maak nu dat je wegkomt.’

Zijn gezicht klaarde op. Hij maakte een stuntelige réverence.

‘Uw dienaar voor altijd en één dag.’

Hij glimlachte terwijl de warme kern veranderde in een uitslaande brand. ‘Al bij al is het leven misschien nog zo slecht niet’, bedacht hij terwijl hij Ségals kantoor binnenstapte. Misschien komt alles toch weer terecht. Esther, zijn job... En als hij voor anderhalf miljoen en-

kel af en toe een pakje met gesmokkelde juwelen, geheelde waar of god weet wat van Londen naar Brussel moest brengen, zou hij er niet al te lang van wakker liggen.

‘Kom binnen, beste kerel.’

Ségal sprak met zijn fluwelen stem. Plotseling bedacht Mallants dat hij hem aan een adder deed denken. Hij voelde hoe zijn stemming plots weer omsloeg. Kille vingers potelden aan zijn hart terwijl hij hem het pak platen overhandigde.

‘Geen zending deze keer?’

Mallants schudde ontkennend het hoofd. Hij had plots een droge keel en kon met moeite slikken.

‘Het zal vaker voorkomen. We moeten er enkel voor zorgen dat je een regelmatig geziene gast bent op de ferry’s en dat je oversteken naar Londen de normaalste zaak van de wereld lijken. Ooit zal je wél iets bij hebben. Je zal nooit weten wat, zodat je je niet zenuwachtig kan maken. Zorg er echter voor dat je nooit weet wat je vervoert, begrepen?’

Mallants knikte, Ségal glimlachte. Wéér blonk er een belletje speeksel in zijn rechtermondhoek. Het gaf hem iets slijmerigs. Net een reptiel.

‘Enne, Mallants, moest je er ooit over denken om het risico toch maar te nemen en te gaan praten, we hebben een volledig en waterdicht scenario klaar waardoor jij onomstotelijk de kas in draait. Om maar te zwijgen van wat je daar dan te wachten staat. Het is maar dat je precies weet waar je staat. En nou opgehoepeld!’

Mallants wist, toen hij de deur van het kantoor voorzichtig achter zich sloot, precies waar hij stond. Aan de rand van een afgrond. Hij had hier met kerels te maken die het woord scrupule uit hun woordenboek geschrapt hadden en mensen gebruikten. Waarvoor wist hij nog niet. Hij wou het niet weten. Hij mompelde een groet tegen Esther en verdween haastig. Esther keek hem nadenkend na. Hij was veranderd de laatste tijd. De zorgeloze schoft had precies het veld moeten ruimen. Hij zat met iets. Esther dacht dat het misschien zijn ex-vrouw of de kinderen betrof. Maar toen doemde het beeld van een overgeevende, straalbezopen Mallants weer voor haar geest op.

‘Maar uiteindelijk is en blijft hij een schoft,’ mompelde ze.

Een gedeelte van haar geloofde het echter niet meer. Ze zette abrupt alle gedachten van zich af en concentreerde zich op de RFS-info die

morgenavond gedrukt moest zijn.

‘En toch zit hij met iets. En toch ben ik een stomme geit. En toch kan me dat niets schelen!’

Ze stond zuchtend op en schonk zich een koffie in. Een bakje troost.

Er zat veel waarheid in dat gezegde.

Peter Verstraeten zette de tv af, dronk het restantje van zijn - inmiddels koud geworden - koffie uit en ruimde de keuken op. De werkvrouw zou pas om tien uur komen, maar hij had er een hekel aan om het huis slordig na te laten. De werkvrouw had in het begin verstedeld gestaan over de ordentelijkheid van een gepensioneerde weduwnaar, maar na verloop van tijd was ze het beginnen appreciëren. Het scheelde haar een kop koffie en een kwartier bladeren door Libelle.

Verstraeten trok zijn windjacket aan, sloot de deur af en vertrok voor zijn dagelijkse ochtendwandeling naar de krantenwinkel. Hij had criminologie gestudeerd en had vijfendertig jaar gewerkt bij de staatsveiligheid waar hij de gezonde gewoonte had aangekweekt altijd op tijd op te staan. Een gewoonte die hij nu aanhield, als het lukte. Maar met die steeds vaker terugkerende dromen, was hij meer dan hem lief was vroeger dan gewoonlijk op. Hij had indertijd een ritueel ontwikkeld om tijdens het ontbijt zijn dag te overdenken en te plannen vooraleer hij zich in de problemen op zijn werk stortte. Hij had altijd van zijn werk gehouden, maar Denise, zijn vrouw, vond het allemaal een beetje te gevaarlijk. Zij had nooit van Brussel gehouden, maar had haar man gevolgd naar zijn werk, ook al betekende het dat zij iedere dag van Brussel naar Geel moest pendelen om haar werk als directiesecretaresse op een cosmeticafabriek te kunnen behouden. Ze waren van plan geweest om zich, na zijn pensionering, in Bree te vestigen omdat zij van daar afkomstig was. Ze hadden flink gespaard en omdat ze geen kinderen hadden kunnen krijgen en ze beiden een meer dan behoorlijk loon verdienden, behoorden ze na verloop van tijd tot de welgestelde klasse. Ze hadden een huis laten bouwen op een van de weinige bouwplaatsen die binnen de grote ring van Bree nog beschikbaar waren en hadden dat verhuurd zolang hij nog niet op pensioen was. Denise zou haar Bree echter nooit terugzien. Vijf jaar geleden was ze gestorven aan borstkanker. Verstraeten kon zich de leegte die ze in het begin had nagelaten nog goed voor de geest roepen. Hij deed dat regelmatig, alsof hij op die manier de nagedachtenis aan haar wilde onderhouden.

En nu liep hij hier, 59 jaar oud, alleen op de wereld en met geen

enkel doel voor ogen dan het doorbrengen van de tijd die hem nog resteerde. De discipline die hij zich bij de staatsveiligheid had aangekweekt zorgde er echter voor dat hij dat tenminste behoorlijk deed. Het leven zonder Denise was leeg, maar hij trachtte die leegte wel zo goed mogelijk te organiseren. Waardig en met stijl. Af en toe snakte hij nog naar de dienst, naar de drukke bedrijvigheid, de spanning, ... Maar hij had anderhalf jaar geleden een zware beslissing genomen en was niet van plan om daarop terug te komen. Hij zette er de pas in en trachtte te genieten van de mooie ochtend. Zijn route voerde hem langs de lagere school waar hij met plezier iedere ochtend toekeek hoe ouders, of grootouders (hier voelde hij een steek in het hart) al dat jonge geweld aan de schoolpoort afleverden. Sommige moeders knikten naar hem en soms kwam een grootvader een babbel met hem slaan. 'De commissaris' noemden ze hem in Bree nadat hij zich ooit in een café had laten ontvallen welk werk hij vroeger gedaan had.

Op het hel verlichtte podium stond John Watts tussen twee dwerglichtpilonen die geflankeerd werden door kleurrijke prenten. Kopies van de hoes van zijn nieuwe plaat.

‘You've been very kind for the new songs, let's play some old stuff.’ De aankondiging had een massaal gebrul en applaus tot gevolg. De eerste tonen van The Worker weerklonken en de massa zette zich spontaan in beweging. Ook Mallants kon niet weerstaan aan het ritme van de eerste Fischer-Z hit en deinde mee op de reggaebeat. Fischer-Z en John Watts in het bijzonder hadden altijd al zijn voorkeur weggedragen en hij had de comeback van de groep (in feite Watts met nieuwe begeleiders) dan ook met een vurig en enthousiast interview verwelkomd. Hij applaudisseerde uitbundig toen de band het nummer beëindigde en keek met een ietsje extase in de ogen naar het podium toen hij in het volgende nummer Remember Russia, zijn absolute lievelingssong herkende. Eigenlijk kon hij het zich als journalist niet permitteren om tijdens een concert dat hij moest verslaan zo uit de bol te gaan, maar ze konden hem wat. Dit was gewoon beregoed en hij was van plan om uitgebreid te genieten. Als fan. Hij zou morgen wel nadenken over enkele kritische noten in zijn verslag.

Esther bekeek hem zijdelings. Het voorprogramma zat bij RFS en zij was beroepshalve hier. Zij was nooit zo gecharmeerd door Fischer-Z, maar momenteel des te meer door Mallants die zich vanavond in een - voor haar - nog nooit geziene gedaante presenteerde. Ze zag hem uitbundig applaudisseren, stiekem een traan van ontroering uit zijn ooghoek wegpinken, en verder huppelen op de tonen van Marliese, Fischer-Z's grootste hit. Hij draaide zich naar haar toe.

‘Geweldig hé?!’

Esther antwoordde niet, ze pakte, in een impuls, alleen even zijn hand vast. Het was een elektriserende aanraking. Beiden verstijfden, keken strak voor zich uit, maar waren niet erg geneigd om elkaar los te laten. Langzaam gleeed zijn hand uit de hare. Hij keek haar in de ogen en zag wat daar geopenbaard werd. Het was geen moment voor woorden. Die zouden toch maar verloren gegaan zijn in het volume dat de band produceerde. In hun wereld bestond de band echter niet meer. Allerlei gedachten kolkten door Mallants hoofd. Hij voelde de

warme kern gloeien als plutonium. Het was een haast onverdraaglijke warmte, een hitte die schreeuwde om een uitweg. Hij bleef echter stokstijf staan, bang van de consequenties die iedere handeling, hoe minuscuul ook, op dit moment zou hebben.

Esther was een stap verder. Zij had voor zichzelf uitgemaakt dat ze de sprong zou wagen. Een sprong waarin...? Het maakte niet meer uit. Sinds haar negentiende had ze niet meer gevoeld wat ze op dit moment doormaakte en iedere nuchtere redenering werd bruusk gebannen. Ze zag Mallants aarzelen, zijn armen onnatuurlijk stijf langs zijn lichaam. Ze nam het initiatief en deed een stap in zijn richting. Een stap die een drastische wending aan haar leven zou geven. Ze sloeg haar arm rond zijn middel en vleide zich tegen hem aan. Een golf van emoties overspoelde Mallants. Zo erg dat hij erin dreigde te verstikken. Het bloed klopte in zijn slapen. Het duizelde hem toen alle opgekropte gevoelens vrijkwamen. Als in een droom voelde hij hoe zijn linkerarm werd opgetild en rond de schouders van Esther werd gelegd. Hij speurde de warmte van haar lichaam tegen zijn zij. Hij voelde de ontspannen overgave die erin vervat lag en drukte haar tegen zich aan. Het was zijn eerste bewuste handeling in vijf minuten. De eerste stap was gezet, de gevolgen zouden later duidelijk worden, maar hij was plotseling zo immens en verschroeiend gelukkig dat de beslissing hem uit handen genomen was, dat de keuze uiteindelijk gemaakt was. Hij keek naar Esther en zich in die diepe, blauwe poelen die haar ogen waren.

Rondom hem kolkte de massa. Watts had het concert naar een hoogtepunt gevoerd en eindigde in een daverende apotheose van gierende gitaren, knallende drums en snijdende toetsen. Het geluid voerde naar een climax en brak abrupt af. Een orkaan van geschreeuw, gefluit en handengeklap botste tegen het lage plafond van de zaal en kaatste in alle richtingen alvorens langzaam maar zeker uit te sterven.

‘Inderdaad, ze zijn geweldig,’ antwoordde Esther op zijn vraag die in een andere eeuw gesteld leek.

Mallants draaide zich naar Esther toe en kustte haar. Hij had nooit geloofd dat er klokken in je hoofd konden luiden bij een kus, zoals ze in romannetjes ooit beschreven. Maar vergeleken bij het klokkenspel dat hij hoorde was de Mechelse beiaard een tingeltangelmuziek!

‘Rik?’

‘Ja?’

Het klonk moe maar voldaan.

‘Hoe was het?’

‘Oh Jezus! Ik dacht dat de man altijd verondersteld werd zoiets te vragen?’

‘Rik, ik ben serieus.’

‘Oh, sorry schat. Mmmm, laat eens kijken. Ik hoorde klokken luiden en zag sterren. De Grote Beer, de Kleine Beer, Orion ...’

‘Verdomde smeerlap!’

Esther lachte en trommelde met haar lieflijke vuistjes op zijn blote borst. Mallants lachte ook. Het was een bevrijdende lach.

‘Esther, Esther toch... Weet je hoe het was? Zoals ik het me al die tijd dat ik heimelijk verliefd op je was, voorgesteld heb dat het zou zijn. Beantwoordt dat je vraag?’

Esther nestelde zich tegen hem aan en kuste het zachte plekje onder zijn oor. Haar tong beroerde zijn oorlelletje en Mallants draaide zich loom op zijn zij, strekte zijn hand uit om haar te strelen en voelde hoe de begeerte opnieuw bezit van hem nam. Ze kusten elkaar op de mond, hun tongen verkenden, hun lippen smachtten en opnieuw gingen ze op in het oudste en mooiste spel ter wereld. Adem flitste piepend in en uit, zuchten hechtten zich aan de spiegelkasten, armen klampten zich vast, benen verstrengelden, hun lichamen versmolten in extase en kreten gaven uitdrukking aan opperste genot en liefdevolle overgave. Een lange, sidderende stuiptrekking en toen rolde Mallants terug op zijn rug. Hij voelde zich innig gelukkig op een manier die hij nooit onder woorden zou kunnen brengen. Met omfloerste ogen keek hij naar Esther en begon plots te snikken. Zijn schouders en naakte buik schokten, zijn middenrif plooidde zich samen, droge snikken stierven in zijn keel en schraaptten zijn keel op een pijnlijke manier. Hij draaide zich op zijn buik en begroef zijn gezicht in het kussen, beschaamd, gelukkig en doodongelukkig tegelijkertijd. Hij had willen sterven in dit orgasme. Afscheid nemen in schoonheid. Het kleine beetje intens en eerlijk geluk meenemen op de reis naar nergens, vooraleer het weer bezoedeld zou worden. Een rauwe en dierlijke kreet wrong zich vanuit zijn diepste binnenste naar

buiten. Hij sloeg met de vuisten in het kussen, schudde met zijn hoofd en doorweekte het kussen met machteloze, zilte tranen. Hij kon het haar nooit vertellen. Het zou weer alles kapot maken. Hij wilde plots sterk zijn in haar ogen. Hij verafschuwde de Mallants uit zijn vorige leven. Hij wilde voor haar met een propere lei beginnen, maar wist dat hij gekneveld was door verplichtingen, radeloze angst, laffe vluchtwegen en zwakheid.

Esther keek met verbijstering op hem neer. Een gelukzalige warmte spreidde zich van haar schoot uit over heel haar lichaam. Ze begreep deze situatie niet, kon ze niet bevatten, maar wist dat ze van deze nietsnut hield. Al was houden van een te schrale omschrijving. Er waren geen woorden voor wat zij voelde. Geen woorden, verklaringen, excuses of beschrijvingen. Ze legde zijn hoofd in haar schoot en droogde zijn tranen terwijl ze hem troostte als een klein kind. Ze wilde niet weten waarom hij huilde. Het was genoeg om voor hem daar te zijn en hem te troosten. Hij had haar nodig. Het was een nieuw en intens gevoel.

Hij stuurde zijn splinternieuwe Audi Coupé naar de pechstrook en deed teken aan de twee lifters dat ze konden instappen. De eerste, een rijzige jongeman van ongeveer negentien jaar opende het portier, klapte de passagierszit naar voor, zette legde de plastic zak met platen aan de linkerkant van de achterbank en Mallants' Samsonite reiskoffertje op de hoedenplank. Het kleine pakje dat nog op de achterzit lag nam hij op zijn schoot.

‘Wat moet ik hiermee, mijnheer?’

Mallants trachtte zijn gezicht in de plooi te houden. Het was verkeerd geweest om voor deze jongens te stoppen. Verdorie, met een zending uit Londen maakte je dat je zo snel mogelijk in Brussel kwam. Zonder getreuzel of gedonder. Wat moest die jongen met dat pakje? Wat moest hij met dat pakje? Mallants wou dat hij de jongeman een afdoend antwoord kon geven, maar wist hoegenaamd niet wat hij er zelf mee aan moest, behalve dat het aan Ségal diende afgeleverd te worden, samen met de elpees die hij meegekregen had.

‘Zet het maar achter mijn zetel op de grond.’

Hij was gestopt in een opwelling waarvan hij nu al spijt had. Vroeger, toen hij nog studeerde had hij zelf veel gelift en hij had altijd een zekere sympathie gevoeld ten aanzien van omhoog gestoken duimen, zich goed herinnerend hoe hij zelf de ongeïnteresseerde, voorbijstekende chauffeurs vervloekt had.

De tweede passagier, een schriële, kleine jongen die niet ouder kon zijn dan achttien plofte in de passagierszetel en vroeg of hij tot Gent ging. Mallants antwoordde bevestigend terwijl hij de wagen terug de autosnelweg opstuurde. Eenmaal veilig op de weg liet hij de motor brullen en optrekken. De kleine werd achterover in zijn zetel gedrukt. Mallants zag dat hij plezier beleefde aan de kracht die de wagen uitstraalde en dat zijn ogen bewonderend rondschoten.

‘Verstand van wagens?’

Als ze dan toch megingen kon hij net zo goed een gesprek op gang brengen, dat doodde de tijd en zou hem kalmeren.

‘Een beetje mijnheer. Mijn vader heeft garage in Gent en ik ben met auto's groot geworden. Ik vind dit wel een bijzonder geslaagde wagen, zowel qua design als qua vermogen.’

Er ontspoon zich een geanimeerd gesprek over de vermogens van

auto's, aerodynamica, kostprijs en rijplezier. Mallants zenuwen kwamen tot bedaren, zeker toen de kerel op de achterbank zich ook in het gesprek mengde. Gaandeweg evolueerde de conversatie van auto's op popgroepen en Mallants onderhield zijn gehoor met sappige verhalen over bekende groepen die hij ontmoet had. Ze hingen aan zijn lippen. Met een beetje spijt in het hart liet hij hen aan de afrit Gent uitstappen en vervolgde zijn weg. Onder het rijden liet hij zijn gedachten over de voorbije week gaan. Het leven met Esther was aangenaam. Hij was na die bewuste nacht terug naar huis gegaan nadat ze een diepgaand gesprek over hun relatie hadden gehad. Ester had hem verteld dat ze er nog niet aan toe was om constant met iemand samen te leven en dat het beter zou zijn om elkaar nu en dan te ontmoeten in Brussel. Hij had er geen bezwaren tegen gehad, temeer omdat hij op die manier geen uitleg hoefde te geven over zijn slinkse activiteiten en hij de telefoontjes van Ségal of zijn vrienden thuis kon ontvangen. Hij was nog twee keer naar Brussel geweest en ze hadden als verliefde schoolkinderen door de Adolf Maxlaan en de Nieuwstraat geslenterd, waren gaan eten in een intiem restaurant, hadden een bioscoopje meegepikt en hadden uren zitten vertellen in café De Munt achter een glas geuze. 's Nachts waren ze laat naar haar appartement gegaan en hadden zich in het liefdesspel gestort tot in de vroege uurtjes. Steeds als hij in haar gezelschap was leefde Mallants op en lachte het leven hem toe. De duistere gedachten die af en toe bij hem opdoken verdrong hij. Daar had hij in Bree tijd genoeg voor. Of nu... Hij wist niet helemaal hoe ze op zijn leugens zou reageren wanneer de waarheid eenmaal aan het licht zou komen. Hij had zich al suf gepiekerd over hoe hij uit deze val zou kunnen ontsnappen, maar kon geen enkele mogelijkheid bedenken. Gillaut afbetalen was onmogelijk, temeer daar hij de man niet kende, niet wist waar hij woonde of hoe hij hem moest bereiken. Alles zou steeds langs Ségal moeten gaan en die zou wel slimmer zijn dan hem zijn schuld te laten inlossen, gesteld dat hij ergens anderhalf miljoen zou kunnen vinden. Het was zo al zwaar genoeg om twee autoleningen, de huishuur en zijn dagelijks onderhoud te betalen, los van de alimentatie die nu plots niet meer zo gering leek. Daarenboven verwachtte hij ieder moment de aanslag van de belastingen en volgens zijn boekhouder zou die niet om mee te lachen zijn. Hij zou wellicht sowieso om een maandelijks aflossing moeten vragen.

Welke andere wegen stonden hem dan nog open? Naar de rijkswacht gaan? Met wat? Dat hij speelschulden had. Ze zouden meewarig lachen en hem vriendelijk de deur uit loodsen. Dat hij verwickeld was in illegale praktijken? Maar welke? Hij wist niet eens waar hij mee bezig was. Hij had wel een donkerbruin vermoeden, maar hoedde zich om daar over te gaan nadenken. En hoe zou hij zichzelf daaruit vrij kunnen pleiten?

Hij zat muurvast. Hadden Esther en hij maar drie maanden eerder... Hij had geen zin om veronderstellingen te maken. Hij moest de zaken maar op hun beloop laten en afwachten. Waarop wist hij ook niet.

Plots zag hij de file voor de Kennedytunnel. Eén moment verstarde hij, toen vloog hij op zijn rem. De banden gierden en trokken een zwart rubberspoor op de weg. Mallants vocht om de wagen onder controle te houden terwijl de stilstaande auto's véél te snel dichterbij kwamen. Hij gooide het stuur om naar rechts, miste op een haar een grote, donkerblauwe Toyota, vloog over de pechstrook en kwam in een wolk van stof tot stilstand in de berm, pal naast een verkeersbord. Zijn zware reiskoffer vloog door de schok van de hoedenplank en belandde op de zak met platen die achter zijn zit rechtop stond...

Mallants hoorde het kraken terwijl hij met bonzende slapen trachtte zichzelf terug onder controle te krijgen. Zijn hart joeg als een sneltrein en zijn ingewanden draaiden zich. Hij haalde enkele malen diep adem en kwam langzaam tot rust terwijl hij besepte dat hij zich bijna in een financiële afgrond zonder terugkeer gestort had. Weer eens een nieuwe auto was wel het laatste wat hij zich kon permitteren. Zelfs geen tweedehands 2PK'tje meer. Hij moest zogauw hij thuis kwam werk maken van die omniumverzekering die Harrie hem aangeraden had. Dat was er immers nog steeds niet van gekomen.

Hij stapte uit en maakte verontschuldigde gebaren naar de chauffeurs die half uit hun opengedraaid raampje hingen en hem aankeken terwijl ze in een slakkengang de tunnel binnenreden. Toen herinnerde hij zich het gekraak. Hij viste de zak met platen op en keek erin. Twee platen waren gebroken, de binnenhoes die bestond uit een vel met plastic noppen was gescheurd en... er dwarrelde een fijne, witte substantie uit. Mallants ging terug achter het stuur zitten en staarde naar de witte vlek die zich langzaam op zijn schoot vormde. Heel geleidelijk aan drong het besef tot hem door, maar hij

weigerde het te geloven. Bijna mechanisch maakte hij zijn vinger nat, depte een beetje van het poeder op en proefde.

‘Cocaïne!’ mompelde hij, waarbij hij onmiddellijk schrok en rondkeek of niemand hem gehoord had. Dus toch! Hij had het kunnen weten, maar hij was bang geweest om over de consequenties na te denken. Plots maakte een wurgende angst zich van hem meester. De kans bestond dat er politie of rijkswacht in de buurt zou zijn om de file in goede banen te leiden. Vlug stopte hij de platen onder zijn zetel, klopte het poeder van zijn schoot en keek rond. Geen gestreepte combi's te zien. Met bonzend hart startte hij zijn wagen en sloot terug aan in de rij die langzaam, als een reusachtige slang de Kennedytunnel inschoof.

Wat nu? Ze hadden een magistraal spelletje met hem gespeeld. Al die tijd had het om de platen gedraaid. Platen waarvan de binnenhoes - die uit fijne celstof bestond - telkens voor tienduizenden franks pure cocaïne bevatte. De twee pakjes die hij tot op heden had meegenomen hadden wellicht enkel krantenpapier bevat.

Wat moest hij in Brussel gaan vertellen? Moest hij wel naar Brussel gaan? Natuurlijk, vooral geen argwaan wekken. Hij kon de plastic zak en het pakje gewoon afgeven, gebaren alsof hij zich van niets bewust was en maken dat hij wegwam. ...Vooral niets laten merken. Hopen op... Op wat eigenlijk?

De verdere reis naar Brussel ging als in een droom voorbij. Eén woord bleef door zijn hoofd hameren: drugs, drugs, drugs... Het woord nestelde zich als een bloedzuiger in zijn hersenen. Drugs. Godverdomme!

Wil je weten hoe dit verhaal verder afloopt? Hoe Mallants, Verstraeten en Esther verwickeld geraken in een samenzwering tegen België? Hoe een geheimzinnige Joegoslaaf er bijna in slaagt om de regering te doen vallen? Hoe een corrupte generaal van de staatsveiligheid dubbels spel speelt?

Koop dan de print- of e-bookversie van Schaak op www.vertelpuntuitgevers.be/webwinkel.